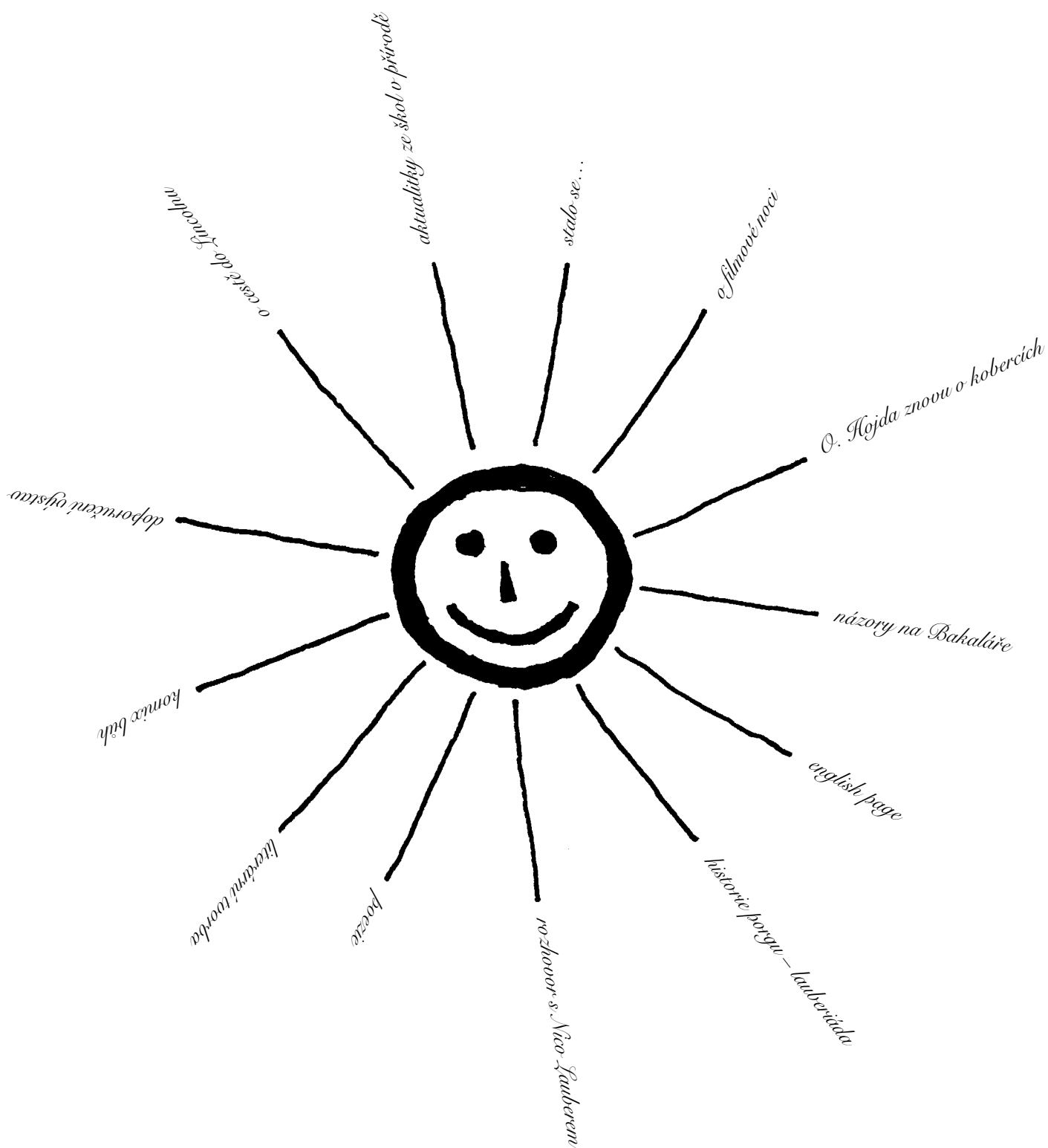

PORGazeen 31

mírumilovné čtení na léto

PORGAZEEN 31

časopis studentů
Prvního obnoveného
reálného gymnázia

Šéfredaktor
Jakub Seidl

Téměšéfredaktor
Ondřej Hojda

Redaktor stalo se...
Jakub Jedlička

Redaktor švp
Štěpán Klímeš

**Grafická úprava & sazba
a jiná práce s ďábelskými stroji**
Štěpán Klímeš

Jazyková úprava & korekce
Kuba Krč

Ilustrace
Veronika Barešová
Tereza Langová
Johana Špírková
Martin Gaberle
Štěpán Klímeš

Foto
Magda Fialová
Ondřej Hojda
Štěpán Klímeš

Tisk & technická asistence
JK Kopírování
www.kopirovani.cz

Adresa & ý-mejl redakce
PORG, Lindnerova 3,
Praha 8, 180 00
porgazeen@seznam.cz

Internetový magazine
<http://www.porg.cz/porgazeen>

Cena 15 Kč

**PORGazeen 31 vyšel 28. 6. 2001
(poslední uzávěrka 26. 6. 2001)**

Vaše příspěvky velmi uvítáme
a) komukoliv z redakce
b) viz adresa a ý-mejl

OBSAH

Úvodník	3
Stalo se...	4
V Lincolnu aneb do třetice všeho	5
Názory & Glosy	6
Má škola určovat životní styl studentů?	6
Velká filmová noc	6
Noc je hájemství Duchů	6
Ať už chcípne	7
Plačky nad divadlem	8
Článek psaný na zakázku	9
Průřezy smrtí i životem v pražském metru	9
Koberce: resumé	10
Jen ne Bakalář!	11
Jen ne oidipovský komplex	11
English page	12
poezie – Ta I. Ona: Vlhké básně	13
Literární tvorba	14
Den Porgána	14
Stalo se...	14
Ukřížovaná	15
Světlo pro Prahu	16
Čtvero sonetů	17
Rozhovor s Nico Lauberem	18
Historie PORGu: „Lauberiáda“	20
poezie – Nevěřící Tomáš	20
Letní školy v přírodě	21
ŠVP v Orlických horách	21
ŠVP v Rychlebských horách	22
ŠbezP ve školní knihovně	25
Výtvarné umění	25
BŮH	26

PORGAZEEN 31

vyšel za finanční podpory:

nadace

OPEN SOCIETY FUND

od níž redakce dostala grant na výrobu časopisu.

pana

Petra Šabaty

DĚKUJEME

Úvodník

Óda na jaderné zbraně

Sedm let strávených společně v jedné třídě je dlouhá doba. Se svými spolužáky se už nemáte čím pozitivně překvapit, zato víte zcela přesně, čím se navzájem naštvat.

To je dost neřešitelná situace, zvláště když vás čeká ještě jeden společný rok. Po dlouhých hodinách úvah jsem však našel východisko – zítra si půjdu do obchodu koupit řízenou střelu s jadernou hlavicí. Moji spolužáci se pochopitelně nebudou chtít nechat zahanbit a v rámci zachování rovnováhy sil se vy-zbrojí obdobně.

Výhody takového nákupu jsou nasnadě: nebudete nám, než se k sobě chovat se vzájemným respektem a pochopením, budeme všichni mít nebývalý zájem o duševní pohodu ostatních spolužáků.

O tom, že mnou popsany model funguje, se můžeme přesvědčit studiem dějin 20. století. Mocenská rovnováha mezi východním a západním blokem, spolu s vědomím, že jakýkoliv vážnější konflikt vyústí ve vzájemnou anihilaci, zajistila západním zemím bezprecedentní éru míru a prosperity.

Vlastnictví jaderné zbraně pro mne bude mít ještě jednu výhodu. Spolehlivě odradí jakékoliv pobouřené čtenáře PORGazeenu od toho, aby mi dávali svou nespokojenost nějak důrazněji najevo.

A co že by vás mohlo v tomto čísle naštvat? Například rozhovor s nejkontroverznějším osobou historie PORGu, Nico Lauberem, dále celá řada kritických článků... a BÚH. Comics Bůh je dílem několika studentů septimy, a jedná se v jistém smyslu o vyvrcholení akce *Septima vás baví*. To víte, příští rok nás vinou maturit nejspíš sranda přejde.

Ovšem pro pořádek: všechny osoby, jejichž náboženské či jiné citění by **ВОHEM** bylo dotčeno natolik, že by nás chtěli upálit, varuji, že svůj jaderný arzenál nebudu váhat použít.

Jakub Seidl

Internetové stránky PORGazeenu:

www.porg.cz/porgazeen

- PORGazeen ke stažení ve formátu pdf.
- diskusní fórum
- odkazy na stránky spojené s děním okolo školy.
- ý-mejlový adresář lidí a další...

Stalo se...

Matěj Čuchna

Opět jsme se stali mistry světa v ledním hokeji. Mráz spálil úrodu ovoce, sadaři krachují. Proběhly maturity a zkoušky do primy. Odešel Jakub Kopal a přišel Jakub Klein. Na vodu se hlásila čtvrtina studentů. První cestovky mají problémy. Jelo se do Lincolnu. Pan profesor Arnot se oženil a je pod pantoflem (teda to, že se oženil, vím určitě, a s tím pantoflem si nejsem jistý) a ještě jedna zpráva o něm – za jednu hodinu vyhodil za dveře pět terciánů, čímž překonal svůj vlastní rekord o dva. Proběhl šachový turnaj PORG closed – vyhrál pan Hausner, druhý byl pan Krátký a třetí můj tatínek :) Na Medarda přišlo a ta pranostika se sakra vyplňuje. Rozbila se mi koloběžka :o(Pan profesor Brůna tahá studenty ven na hřiště. Baba zdrazila párky a vůbec zafungovala inflace. V tercii na zdi je nádherná plíseň, která se rozšiřuje! Málo se supluje, máme zdravé profesory. Zlobí počítače v učebně, věčněvěků nefungují. Blíží se prázdniny! (Nebo už skončily.) Na Strahově nám zahráli AC/DC a Rammsteini. Školní rok je u konce.

Zuzana Fořtíková

Byla jsem požádána, abych napsala profesorské Stalo se. Sedím u počítače a listuji kalendářem. Poslední PORGazeen vyšel na začátku března. Zde je tedy výčet událostí, které jsem postřehla, na které si teď momentálně vzpomínám a které se aspoň trochu týkají PORGu a života v něm.

Předně bych chtěla napsat, že z biologického hlediska jsme všichni od posledního vydání PORGazeenu zestárlí o několik měsíců. Vzhledem k tomu, že se již blíží konec školního roku, vylévá se nám z nadledvin stále větší množství adrenalinu při stále menších podnětech. Takže jsme nervóznější a nervóznější a unavenější a unavenější. Ale prázdniny se blíží, tak vydržme!

A teď už opravdu k událostem:

- 19. 3. Píšu studentům hodnocení a čtu opravené seminárky. *Zase jedna skoro probdřená noc.*
- 23. 3. Studenti si domů odnášejí hodnocení. *Já jsem spala klidně. A co vy?*
- 26. 3. Začíná třetí trimestr. *Všichni jsme si vědomi, že už toho moc neuděláme, ale snažíme se, co to jde.*
- 30. 3. Část školy odjíždí i s ředitelem do Anglie. *Profesoři se těší na příští týden. Však víte, že se říká: „Kocour není doma a myši mají prě.“*
- 6. 4. Už se vrátili. Všichni a P. K. málem bez prstu. *Kocour síce doma nebyl, ale byl tu Plecháček, a my suplovali a suplovali, takže se nic nekonalo.*
- 12.–16. 4. Velikonoční prázdniny. *Hurá!*
- 19. 4. Konala se první část přijímaček. Přišlo skoro 120 přihlášek. *V. K. byl s počtem spokojen a s milým úsměvem vítal potenciální primány.*
- 20.–22. 4. A je tu druhá část přijímaček. Ty se pro změnu konají na Běstvině a trvají dva dny. *Při lovu ztraceného ledního medvěda jsme se vyřádili my („vážení“ profesoři) i děti (už jen 44 potenciálních primánů).*
- 4.–6. 5. Kvarta byla se mnou a s J. Kvou na botanickém víkendů. *Poznávali pampelišky a jiné záladné kytičky a pro mě to byl jeden ze série pracovních víkendů.*
- 11. 5. Tradiční dražbou se s námi rozloučili letošní oktáváni. *Dražbu už jsme s ostatními profesory viděli tolikrát, že jsme v její čas odpočívali ve sborovně. Septimáni, berte to jako výzvu!*
- 12.–14. 5. Tercie byla se mnou na zoologickém víkendů. *Tentokrát se učili poznávat kosa a jiné záladné živočichy. Také si vydatně zvyšovali fyziku při tlačení vozíku a Jitky cestou necestou.*
- 13. 5. Jsme opět mistři světa v ledním hokeji. *Oslavy byly bouřlivé (terciáni jsou dobrá společnost).*

Ještě jsem se nezmínila o tradičním tématu „kdo s kým“. Chvilí přemýšlím a zjišťuju, že vím o nějakých změnách v sekundě a tercii (to byl ten lyžák) a to je všechno. Radši to nechám na studentském „Stalo se...“.

Ondřej Hojda: Napsané životom

Eva Šťastná a Martin Pehal dokončili svou hérojskou práci do soutěže Ústavu pro Soudobé Dějiny AV o komunistické persekuci některých katolických hnutí, při které vyzpovídali obdivuhodné množství autentických pamětníků, včetně takových veličin, jako je ThDr. Oto Mádr. Pokud jste potkávali koncem března dvě postavy s tmavými vlasy a vpadlýma očima, byli to pravděpodobně autoři, kterým věc nedala spát. Neradí teď o své práci hovoří. *** Proběhla drobnější masážní akce z cyklu Septima vás baví, tentokrát jen ve třech (tzn. 50 % hochů v septimě, 100 % přítomných). Zahráli jsme si etudu v obsazení – M. P.: vhažovač/vyhažovač, J. B.: toaletní babička I., já: toaletní babička II. Pozitiva: Snad jsme pobavili i někoho kromě sebe, nikomu (podle dostupných informací) jsme nezpůsobili prasknutí močového měchýře. Náš konec v této škole se již blíží, vyzkoušeli jsme si tedy zase další možný způsob obživy. Negativa: Na ceníku použitými vulgarismy jsme přispěli k šíření sprosté mluvy na PORGu (raději se ani neptejte zejména andělských stvoření z chlapecké poloviny nižších ročníků, jak hluboce jsme zasáhli do jejich slovníku). Vydělali jsme jen asi 3,40 Kč. Hodláme škole z této sumy koupit roli toaletního papíru. *** Zjevil se u nás pan profesor Zelenka v obligátním bílém plášti a koupil si PORGazeen. *** Byl volný čtvrtek, ředitelské volno kvůli přijímačkám. Já a Jakub jsme volné dopoledne hbitě využili ke styku se rozvraceči ze Západního Německa (viz rozhovor v tomto čísle). ***

V Lincolnu aneb Do třetice všeho

Jsou města, do kterých není radno vůbec jezdit. V jiných měsících můžete pobýt týden, a pak odjet pryč s pocitem, že vám ono místo už nemá co nabídnout. Jsou také města, ve kterých je možno strávit celý život, a stále být přiváděn v úžas – plác plác, ding dong, noc je mladá, in the summer, in the city, oh yeah, baby – a pak jsou města, ve kterých snad není třeba prožít celý život, ale vždy se do nich budete chtít vracet.

Nu, byl to pěkný úvod, co říkáte? Škoda že nemá vůbec nic společného s mou (již třetí) návštěvou Lincolnu.

24 hodin

Je asi tak doba, za kterou se Země otočí kolem své osy. Mohu vám upřímně sdělit, že otáčet se 24 hodin kolem vlastní osy je pro duševní zdraví daleko příznivější, než strávit stejnou dobu sezením v autobuse se sextou za zadkem. Sexta má několik základních metod fyzického i psychického teroru. Jsou to:

1. *potlesk* – tleskají všemu. Neustále. Tlesk tlesk. Profesor oznámí toaletpauzu. Tlesk. Ne, oprava: profesor oznámí cokoliv. Tlesk. Tlesky tlesk. Vztýčte se na svém sedadle a sdělíte jim, že potlesk je dost ubohý způsob, jak upoutat pozornost. Tlesky tlesk. Řidič pustí film. Tlesk. Vypne film. Tlesk. Kdokoliv udělá cokoliv. Tlesk. Nikdo nic neudělá. Spontánní tlesk.

2. *zpěv* – Nemám nic proti zpěvu koled. Narodil se Kristus pán je dokonce má oblíbená. Nicméně v podání Šimona Vrány a spol., navíc neustále opakovaná, se stává zdrojem hlubokých depresí. Věřte mi.

3. *kastrace* – Podle Freuda je lidské chování výrazně ovlivňováno podvědomým strachem z kastrace. V blízkosti sextánů je životně důležité tento strach z jeho pohodlného bejváku v podvědomí přestěhovat do sféry vědomí, a vyvodit z něj závěry. Jinými slovy, stoupněte si zády ke stěně a uvědomte si, že Vrána tu železnou násadu od luxu dokáže schovat mezi svaly pod tričkem.

4. *valná hromada* – Ach ta puberta. Hormony řadí, chlapcům z toho jde hlava kolem a jsou nejistí ohledně své sexuální orientace. Aby své homosexuální tužby uspokojili a zároveň se společensky nezdiskreditovali, vymysleli následující: všichni se seběhnou a vrhnou se na vybraného nešťastníka. Popraskaná žebra a vyražený dech na náladě obvykle nepřidají.

Někde u Plzně okolo nás projela dodávka s poznávací značkou BSE. Zbytek cesty až do Anglie proběhl bez neobvyklých událostí (narodil se Kristus pán, veselme se). Už na britské půdě jsem podpořil globalizaci a občerstvil se v Mekdonaldu speciálním menu (bryndák a berle v ceně).

Pobyt

Co k tomu říci. Lincolnská katedrála je pěkná, tuleňátka ve Skegness roztomilá. Několik domorodců se mne tázalo, proč jsem v Lincolnu již potřetí, vždyť přece „Lincoln sucks“. Připouštím, že mne podobné dotazy uváděly do rozpaků, navíc jsem se bál, že si konverzaci s nativou zaprasím svoji Oxford English směšným Lincolnshire akcentem.

Lark

Lark je tradiční oáza, ve které Porgáni načerpávají síly nutné k zvládnutí náročného a hektického tempa výměnného pobytu. Jedná se o hostinec, jenž z důvodu ztrát licence mění majitele asi tak třikrát do roka (proč, to nevím, řekla čtrnáctka s pivem v ruce).

Ehm

Jak se tak dívám na svůj článek, zjišťuji, že nejvíce místa zabírá líčení sextánského teroru. Inu, v Lincolnu jsem byl již třikrát. V Lincolnu s Vránou zajícem kolínem vlachem klímešem však poprvé a naposled.

Jakub Seidl

Poznámka: Ano, Jakube, všichni jsme blázní, ty jsi ale bohužel letadlo. Příště raději nikam nejezdí. Do „oázy“ můžeš i v Praze. Zároveň by ses měl zamyslet nad tím, jestli je nutné pro údernost článku lhát!

Štěpán Klímeš

Názory & Glosy

Má škola určovat životní styl studentů?

Lidé páchají celou řadu špatných věcí. Aby se společnost ubránila jejich rozvratným účinkům, zavedla zákony, které celou řadu provinění postihují. Některé instituce – a naše škola není výjimkou – si určují ještě další pravidla, kterými usnadňují své fungování.

V naší škole jsou tato pravidla obsažena ve školním řádu, který upravuje chování studenta ve škole a na školních akcích. S jedinou výjimkou – „*Studium na PORGU se neslučuje s užíváním návykových a psychotropních látek.*“

Rozhodně zde nehodlám propagovat braní nelegálních drog, je to podle typu drogy a četnosti užívání více či méně nebezpečný zlozvyk (v případě marihuany téměř tak, jako pití alkoholu), nicméně ptám se: je vhodné, aby školní řád zasahoval do zcela mimoškolních sfér života studenta? Má být školní řád souborem pravidel, určujících životní styl studentů? Pokud ano, neměl by například také upravovat studentovy vztahy k prarodičům (nenavštěvování babičky se neslučuje se studiem na PORGU), sexuální život (promiskuita se neslučuje se studiem na PORGU) či politické názory (příslušnost ke krajní levici či pravici se neslučuje se studiem na PORGU)?

Po té spoustě otazníků by to chtělo vykřičník – **ne!** Škola nemá právo ani prostředky regulovat studentův život mimo školu, **měla by se tedy soustředit pouze na trestání těch důsledků studentova jednání (například braní drog), které se negativně projeví na jeho chování ve škole.**

Protože považuji zmíněnou hlavu ŠŘ za drzou a neoprávněnou, navrhuji, v souladu se školním řádem, její zrušení.

Jakub Seidl

Velká filmová noc

V pátek 19. 5. jsem se, vlastně nechtíc, zúčastnila další Velké filmové noci. Byla jsem domluvena s terciány, že budeme zkoušet naše divadelní představení v pátek pozdě do večera a pokud možno i v sobotu ráno. S lehkou nelibostí jsem zaznamenala, že filmový večer připadl na stejný termín. Organizátory však byli studenti septimy, jmenovitě vím o Martinu Pehalovi, a profesorskou záštitou kolega Fantys, takže jsem usoudila, že mi do toho mnoho není a že se stanu pouhým pozorovatelem.

Jako vždy vše začalo slibně. Mnozí se dívali na krátké filmy v pavilonu, někteří na Otesánka v Angličtině. (Pro nezasvěcené podotýkám, že téma večera byl tentokrát režisér Švankmajer.) Další, nebylo jich málo a v průběhu noci se tato skupina rozrůstala, pojali akci jako podivný mejdan ve škole, na němž se vydávají různé hlasité zvuky, lidé se plouží po chodbách s nálezitě intelektuálními výrazy v tvářích či hrají počítačové hry ve třídách, odbíhajíce co chvíli na nezbytnou „cigaretku“.

Korunu všemu tomuto lehce potrhlemu a zvrhlému hemžení nasadila skupina absolventa Špačka, jejíž součástí byla i studentka sekundy Vicherková (uznávám, že měla povolení od rodičů na filmové noci být). Přišli ve třičtvrtě na dvanáct, ačkoli filmový večer začal v sedm. Proč? Nevím. A už vůbec nevím, proč přišli ze svého koncertu opilí studenti Vrána a Zejda. Svojně a nedemokraticky jsme je s Fantysem vyhodili, takže jsme se o důvodech jejich příchodu nic nedozvěděli. Terciáni celkem koukali.

O dalších trachtacích noci jsem se dozvěděla až ráno od celkem otráveného Fantyse. Opět se asi ve čtyři ráno hromadně lezlo okny v kvartě ven a zase dovnitř, zničená fasáda nikoho nezajímala, nejsou to naše peníze. Jak to souvisí s filmovým večerem, nevím.

Myslím, že kolega Fantys byl posledním profesorem ochotným zůstat jako dozor takového večera se studenty našeho gymnázia. Je-li to škoda, nevím, asi jo. Předpokládám, že mnozí z vás důvody naší už všeobecné nechuti pochopí, pro ty ostatní mám otázku: Co byste po nás všechno nechtěli?

P.S.: Trochu lituju Martina Pehala. Taky dost koukal, co se děje, a navíc se nesehnala Lekce Faust, kterou chtěl vidět hlavně. Já ostatně taky.

Magda Podaná

Poznámka č. 1: Hruža. Studenti na filmové noci hráli počítačové hry a dokonce se odvážili ploužit se po škole s nálezitě intelektuálními výrazy! No tak to už radši žádné filmové noci pořádat nebudeme. Budeme chodit do školy jako do fabriky, píchačky, pár hodin to překlepat, píchačky, domů. Po cestě ze školy se ohlédneme a pokocháme se panensky neposkvrněnou fasádou.

Poznámka č. 2: Fotbal má svá pravidla. Je jasné, že se najdou hráči, kteří je porušují. Co na to rozhodčí? Udělí provinilci žlutou kartu, v případě opakovaného porušení pravidel pak kartu červenou. Soudím, že toto řešení je lepší, než rušit fotbal.

Jakub Seidl

Noc je hájemství Duchů

Poslední Filmovou noc (tentokrát zaměřenou na filmovou tvorbu Švankmajerovu) musím hodnotit ze dvou hledisek. Za prvé z pozice účastníka a za druhé z pozice organizátora večera. Očima prvního mi přišel večer poměrně zajímavý a jedinečný. Švankmajerovo filmové dílo je velmi těžké divácky obsáhnout hlavně z toho důvodu, že jeho významnou část tvoří krátkometrážní filmy (od 5 do 40 minut),

které můžeme porůznu zhlédnout tu v televizi, tu ve filmovém klubu, ale je pouze málo příležitostí, kde by se objevily pohromadě. Filmová noc mi tuto příležitost poskytla a už jenom to bych považoval za úspěch. Ke Švankmajerovi samozřejmě neodmyslitelně patří i jeho celovečerní filmy, jejichž téměř kompletní repertoár (kromě Lekce Faust, bohužel) byl rovněž k dispozici. Jediná možná výt-

ka může být snad to, že promítání probíhalo ve dvou oddělených sálech paralelně, tedy kdo chtěl vidět krátké filmy, přišel o ty dlouhé, a naopak. Důvod pro toto opatření byl zcela triviální – pouze krátké filmy totiž nakonec vystačily na pět hodin promítání a kdyby se měly promítat postupně s „celovečeračky“, tak by bylo nutno strávit ve škole ne noc, ale ještě i část následujícího dne.

Mám-li zvážit průběh večera z hlediska organizátora, pak můj ohlas nevyzní tak bezesbýtku nadšeně. Zde bych rád navázal na článek prof. Podané, se kterým mohu částečně souhlasit. Během několika posledních Filmových nocí (a Švankmajer se nezdál být výjimkou) se ukázalo, že některým lidem činí skutečně potíže v určitých chvílích přijmout pravidla, která jsou potřeba k zdárnému průběhu akce, již se účastní, což je škoda. Zkrátka někteří studenti nechápou Filmovou noc jako možnost zhlédnout zajímavé snímky, ale pouze jako příležitost strávit večer ve škole, ať už k tomu mají jakýkoliv důvod. V konečném důsledku to má pak vždy největší negativní dopad právě na tu skupinu, která se celé události účastnila s původním záměrem, v našem případě to

bylo promítání Švankmajerových filmů.

Shodnu-li se tedy v tomto jednom bodě s prof. Podanou, musím však vzápětí prohlásit, že její článek celkově vyznívá velmi pesimisticky a v mnohém ohledu i přehnaně. Zdůrazňuje v něm, že se akce zúčastnila víceméně nedobrovolně, tedy přijala nedobrovolně i funkci organizátora, a to koneckonců nepotěší nikoho. Sama osobně se pak ještě vyjádřila v tom smyslu, že promítání samotných filmů nebyla účastná vůbec (k tomu všemu se ještě přidalo zklamání z absence Lekce Faust), byla tedy ochuzena o zážitek z druhé pozice, z pozice účastníka. A právě divácký prožitek účastníka Filmové noci u mě skutečně převážil nad dílčími problémy, které se během večera naskytly. Samozřejmě chápu, že jsem v tomto případě neměl stejné postavení ani jako prof. Fantys, ani jako prof. Podaná, kteří na rozdíl ode mne zodpovídali za školu i všechny zúčastněné. Jsem nicméně přesvědčen, že nedobrovolná organizátorská zkušenost u prof. Podané zcela převážila nad zkušeností diváčkou, kterou alespoň sám za sebe hodnotím velmi kladně.

Na závěr si ještě neodpustím kratičkou poznámku. V poslední době přišla

v Porgánských kruzích na přetřes otázka týkající se života či smrti Ducha PORGu. Nechci zde znovu rozvířít diskusi o tom, co vlastně tento pojem znamená, ani odpovídat na otázku, zda skutečně mrtev je, či zda žije. Chci jenom prohlásit, že akce jako Filmové noci, Literární večery v Balbínově (kdysi Salmovské) kavárně, PORGazeen a konec konců i školy v přírodě považuji ne-li za jeho přímý projev, tak alespoň za jednu z jeho mnoha emanací v případě, že skutečně existuje, a za posmrtnou křeč v případě, že je již mrtev. Na každý pád se však důrazně přimlouvám za jejich zachování. Chce to ovšem spoluprací nás všech.

Jako zvláštní odstavec bych ještě rád zařadil slova hlubokého díku Martinu Kirovovi, bez jehož ochotné pomoci by nebylo vůbec možné Švankmajerovy filmy shromáždit, dále bych chtěl poděkovat prof. Fantysovi, který si vzal večer „na triko“ a výrazně pomohl s organizací, a samozřejmě i prof. Podané, která ač neplánovaně, tak přece jen přispěla k víceméně zdárnému průběhu této Filmové noci.

Martin Pehal

Ať už chcípne

Možná by se slušelo po maturitní zkoušce poděkovat škole za hezkých osm let, nostalgicky zaplakat a zamačkávat slzy, či přát současným studentům a kamarádům, obzvláště septimě, hezký zbytek školních let a šťastnou maturitu. Řekněme, že jsem tak učinil. A abych dokázal, že mám tuhle školu opravdu rád, pokusím se zase jednou, teď už z pozice vysloužilého veterána, poukázat na něco, co hyzdí jinak téměř dokonalou vizičku našeho (teď už vlastně vašeho) prestižního ústavu.

V minulém PORGazeenu (číslo 30) doznívala diskuse o hynutí ducha PORGu, mimo jiné spojená i s úvahami o založení nějaké studentské rady. Přiznám se, že mě polehávání v korunách různých stromů časově poměrně vytěžovalo, takže přicházím nejen se svou troškou do mlýna nýbrž i s křížkem po funuse. Ale nešť, stejně to bude jen pár řádků.

O nutnosti něčeho, jako je studentská rada, jsem začal opravdu vážně uvažovat ve chvíli, kdy jsem v den letošních přijímacích zkoušek na PORG zjistil nejen, že se opět záhadným způsobem změnil systém, ale především, že se nikdo neobtěžoval o tom nějak informovat studenty, ačkoliv mezi profesory

nad tímto tématem údajně došlo ke značným názorovým neshodám.

Přišlo mi to jako věc natolik zásadní, že jsem se rozhodl „podniknout kroky“. Koneckonců přijímací řízení je jediný filtr, který ovlivňuje, s kým stráví stávající studenti dalších několik roků v jedné budově, a jako takový by měl být když už ne věcí veřejného jednání (na tuto představu zřejmě už všichni dávno pradávno rezignovali), tak alespoň věcí veřejnou v tom smyslu, že by se o ní měli být informováni jak rodiče, tak studenti, aby měli alespoň formální možnost vznášet závčasů nějaké námitky. Podle všeho ale vedení školy stále vlastní patent na rozum a tedy ví, že nynější systém je dokonalý a jakékoliv námitky proti němu by byly jenom demontním pubertálním šťouráním zamírávaných obedarovanců. Jinak si jeho arogantní a tajnůstkářské chování nedokáži vysvětlit.

Ale situace bohužel není tak jednoduše černobílá, jak bych ji rád měl. Jak již jsem napsal, chtěl jsem „podniknout kroky“. Jako logický začátek mi přišlo pokusit se uspořádat besedu s ředitelem, na které by se mohly všechny věci krásně a v poklidu vyřešit a objasnit. Samozřejmě jsem nechtěl mrhat draho-

cenným časem pana ředitele a nejdříve jsem se rozhodl zjistit, jestli jsou všichni podobného smýšlení, abych nebesedoval sám. Podnikl jsem tedy terénní výzkum s jednotázkovou anketou nesusoucí se v duchu: měl(a) bys zájem o uspořádání besedy s ředitelem na téma systém přijímacího řízení na PORG?

Odpovědi mi vzaly chuť nejen k besedování, ale i do života. V drtivě většině obsahovaly formulace typu vysersenatostejnětomášzapár nebo žetitozatostojítakováhovadina či stejnejetonahovno. Pročež jsem se rozhodl besedu nepořádat, studentskou radu nezakládat, už se nikdy do ničeho na téhle škole, přeplněné letargickými hovady bez kouska zájmu být jen o své bezprostřední okolí a životní prostředí, nepouštět a jít tam, kam jsem byl některými i nevybíravě poslán a kam se zřejmě mílovými kroky ubírá i celý ústav, tedy do prdele.

Mikuláš Bryan

P.S: Tímto se omlouvám těm několika málo lidem, kteří nejsou letargická hovada a osud školy jim alespoň trochu leží na srdci. Věřím, že se snažíte, ale je vás zřejmě zatraceně málo...

Plačky nad divadlem

Předem by bylo fér upozornit případné čtenáře, že následující text je všechno možné jen ne vtipný, zábavný či stylisticky pozoruhodný. Rovněž by bylo fér upozornit, že ač se text možná tváří zpočátku jako reportáž, jeho cílem není, jak už se to mým výtvorům zhusta stává, podat úplné a kritické svědectví o tom, o čem je, nýbrž plakat nad tím, co není. A jelikož plakat se dá velmi stručně, je i celý článek velmi stručný.

Rovněž nohama: jednoho dne jsem se shodou podivuhodných okolností připlel na divadelní den Keplerova gymnasia. Akce principiálně jednoduchou, studenti si nacvičí, studenti se sejdou, studenti si navzájem zahrají, studenti odejdou. Nebudu se obšírně zabývat průběhem celé akce, jakkoliv byl zajímavý, jejím pozadím, jakkoliv je široké, ani kritikou jednotlivých představení, jakkoliv by si ji mnohá zasloužila. Vezmu z celého velkého tématu jen jednu drobnost. Kepler má divadelní den.

Přesněji, Kepler má hned několik divadelních dní. To, čeho jsem byl svědkem já, vzniklo loni jako pokus o „pouliční divadlo“, tedy divadlo hrané pod širým nebem, pracující s publikem a vybírající si spíše lehčí žánry. Mimo to existuje na půdě tohoto ústavu ještě další divadelní den, či spíše večer, probíhající ve školní aule a adekvátně tomu vážnější a upravenější. O to více je zarážející, že na PORGU se po divadle jaksi slehla zem.

Přitom se nedá říct, že by PORG býval divadelně mrtvý odjakživa. Jistě nejsem sám, kdo si pamatuje na pozoruhodné divadelní večery pořádané školou na prknech bohnického divadla za plotem, kde se každoročně zúročila práce studentů dramatické výchovy a kde se mohly divadelně využít i ty třídy, které právě dramaťák neměly. Pokud mě paměť neklame, vždy toho alespoň dvě ze čtyř právě „nedramaťákujících“ tříd využily. Ovšem z mně neznámých důvodů tato milá tradice záhadným způsobem zhruba tak před třemi lety uhynula (poslední ročník podle chlubitvých výročních zpráv ve školním roce 96/97). Jediným mementem této zaslé slávy je věta, která se objevovala snad ještě v loňském propagačním letáku a která pyšně poukazovala na to, že nějací septimáni v roce 1994 získali v Ústí nad Labem první cenu za studentské představení.

Jistě, je tu již téměř tradiční představení primy, které je ovšem, upřímně řečeno, chabou náhradou za večer víceméně hodnotných divadelních kusů. Ony zmínované večery totiž těžily právě ze zdravého skloubení divadla mladších, které

přitáhlo do řad diváků patriotické babičky a pečovatelské maminy, s divadlem starších, které přitáhlo valnou část studentstva a sem tam i nějakého kulturně odvážného rodiče. Nechci nijak shazovat kvalitu sekundárních představení, někdy byla překvapivá (to se mi věru povedlo...), na druhou stranu by se počet jejich diváků dal počítat na prstech několika málo rukou.

Jako bych slyšel hlasy z řad angličtinářů: a co výměnné divadelní představení s Lincolnem, co? Na to pán ve své nadutosti zapomněl? Nezapomněl, pouze ho chtěl přejít taktním mlčením. Ale když nedáte jinak: ano, je tu i tradiční výměnné představení s Lincolnem. V praxi probíhá asi tak, že se PORGáčtí kvartáni (nejsou-li to dokonce terciáni) zkroutěně vbelhají na jeviště, kde s nesmírnou trémou něco bídě nacvičeného nesrozumitelně mumlají a v lepším případě poměrně špatně divadelně ztvářejí jen proto, aby byli v následujících minutách smeteni z pódia perfektně pracující a do posledního detailu promyšlenou mašinérií z dílny studentů a profesorů z Lincolnshiru, kteří se zjevným zápalem vyseknu perfektně připravené a perfektně zahrané představení. Tak asi tak.

A Salmovská? K smíchu řeč. Kdysi „studentský večerek PORGU“ se pomalu metamorfoval v pochybnou exhibici bývalých studentů s minimálním podílem tvorby těch aktivních. Tuším, že v poslední Salmovské tyto mohykány zastupovala dvě čísla – Ondřej Hojda čtoucí povídku Martina Pehala a Adéla se svým poetickým okénkem (snad jsem nikoho neopomněl, pokud ano, omlouvám se). A o tom, na kolik je celá záležitost divadelní, by se daly úspěšně vést dlouhé spory.

Otázkou je, a teď předvádím jemnou stylistickou finesu, na kterou jsem obzvláště hrdý, kde hledat chybu. Možnosti jsou samozřejmě dvě ve škole, míněno ve vedení školy, a ve studentech. Tady si s drzostí sobě vlastní dovoluji podotknout, že systém, jakým jsou vybírání studenti školy, volí samozřejmě vedení, takže i při vši snaze házet vinu na žáky darebáky nám nakonec nezbude než přiznat... Ale to je jedno.

Je nutno počítat s tím, že studenti jsou líná prasata. Například na Kepleru měly zřejmě z tohoto důvodu třídy přímo uloženou povinnost představení připravit. Netvrdím, že je to ideální, koneckonců se to zřejmě na mnohých kusech negativně projevilo především odkládáním jejich nácviku na poslední chvíli a tedy i minimální přípravou, ale na druhou stranu mám

pocit, že v každé třídě se našlo několik lidí, kteří se nabízené možnosti rádi chytli a vybičovali se k velmi solidnímu výkonu. Na druhou stranu kdyby se jim žádná možnost nenabídla, bylo by jim těžko se něčeho chytit a to minimum zbylých, kteří divadlem žijí, by si vyventilovalo své dramatické puzení mimo školu, což by byla možná trochu škoda.

Jak jsem již řekl, nechci tvrdit, že by pan ředitel měl hned po dočtení tohoto článku vyskočit a všem nakázat, aby „vyrobili“ divadlo. To by bylo zřejmě nesmyslné a zbytečné. Ale na druhou stranu si troufnu tvrdit, že když škola vyhlásí: tehdy a tehdy bude oficiální divadelní večer PORGU a bylo by záhodno, aby si každá třída něco připravila, že by taková výzva „zeshora“ měla výrazně větší váhu a odezvu, než když se já se ztrhaným výrazem ploužím (potažmo ploužíval jsem se, kdo se bude ploužit teď, je mi záhadou) po škole a prosím kde koho, aby napsal cokoli do Salmovské, a vyvěšují letáčky o témž, které po několika měsících zase znechuceně sundávám, aniž bych dostal jedině cokoli. Samozřejmě by šlo zainteresovat i studenty dramaťáků, kteří by tímto získali motivaci k tomu, aby na hodinách něco opravdu dělali a neměli věčný pocit, že to, co hrají, nikdo nikdy neuvidí (i když nemám sebemenší ponětí, jak vypadá výuka dramatické výchovy v dnešních bouřlivých dobách rušení kde čeho). Takový divadelní večer, panečku, to je úplný brožurkový hit, to by se mělo dobře uvážit...

A kde jsem začal, tam i skončím: bylo to právě Keplerovo gymnázium, se kterým se PORG vždy přetahoval o první příčky v rozličných tabulkách srovnávacích testů. Když náhodou prohrál (a nestávalo se to až tak zřídka), mohl se vždycky utěšovat tím, že má navíc tu lidskost a tu „kulturu“. Vypadá to, že teď, když Kepler objevil to, co my jsme už dávno zapomněli, budeme se moci utěšovat leda tak tou lidskostí. A i o té mám leckdy vážné pochyby...

Mikuláš Bryan

P.S: Že by se po tomhle článku situace nějak výrazně změnila, tomu už nevěřím, jeden si může hlasivky uřvat a prsty upsat, všem je to pořád jedno. Ale pokud vám to tak nějak přijde líto a chtěli byste zase divadlo, nevěšte hlavu a ventilujte mimoškolně – zakládám s kamarády divadelní spolek. Možná se ještě tak jedno, dvě místečka najdou. Nepředpokládám, že by jich bylo víc potřeba.

Článek psaný na zakázku

Odmaturovat je podle všeho opruz. Spousta lidí najednou získá pocit, že nevíte co s časem a pokud se v tomto choulostivém období nachomýtnete ve špatný moment na špatné místo, například na chodbu bývalého domovského ústavu, můžete snadno dopadnout jako já – na rameno vám dopadne těžká pracka, mozolnatá z věčného přepisování cizích výtvorů a do ucha vám temně zazní hřmotný hlas s divovskou kadencí: „Napiš něco o maturitách!“ Pokud rovnou neomdlíte, je s vámi ámen. Mozolnatá pracka se totiž pochopitelně nerozlučně pojí s goliášovským tělem a za černými brýlemi lze rozeznat sokolí pohled šéfredaktorův. A takové autoritě je těžko odporovat.

Tak jsem neodporoval. Jen jsem tiše pokýval hlavou a zamručel něco dostatečně chlácholivého, abych získal manévrovací prostor a z celé situace nějak rafinovaně vyklouzl. Což se podařilo, šéfredaktora zřejmě uklidnil lehce provinilý pohled a má pověst pilného člena redakce, pročež spokojeně odešel domů s pocitem, že se mu stránky budou utěšeně plnit. A já jsem zase šel domů s pocitem, že jsem z toho vybruslil s nebývalou elegancí.

Jenže červík už začal hlodat. Začal jsem špatně spát, v noci jsem se budil s provinilým pocitem, ba i poruchy vylučování se postupně dostavily. Snad psychologický úkaz, snad šéfredaktorova kletba, nevím, ale jedno bylo nad slunce jasné: dokud nenapišu o maturitách, klidu nedojdu.

Věc ovšem není jednoduchá. Těžko jsem vymýšlel, jak podat celou záležitost nově a neotřele. Tudíž jsem samozřejmě musel pročíst veškeré vyšlé Porgazeeny, z jejichž studia vyplynulo, že neotřelé pojetí je věcí věru nesnadnou. Pokud hledáte praktické rady do života, skvěle vám poslouží Mikišův článek z předloňska, pokud hledáte studnici humoru, najdete ji tamtéž, pokud stojíte o fotříkovské mentorování, článek pana ředitele se o vás postará se vši péčí, a tak dále, a tak podobně. Tudíž vám zřejmě neřeknu nic, co byste nesčíselněkrát neslyšeli. Ale ve stručnosti, pro klid mého trávení:

K maturitě lze v nejširší rovině přistoupit dvěma způsoby. Oba mají své klady i zápory, ale každopádně oba dva vedou k témuž cíli. Principiálně oba vycházejí z tradice staré několik tisíc let.

První přístup je přístup Konfuciovský. V praxi to znamená prostě a jednoduše to, že se všechno naučíte. Budete trávit hodiny a hodiny plné rozkoše ze vzdělávání se, abyste nakonec předvedli patnáctiminutový brilantní výkon. Cesta je to bezpečná, ovšem vyžaduje opravdu od-

hodlané jedince s vhodným přístupem k životu a studiu. Pokud se dokážete ztožnit s prvním z Konfuciových výroků: „Pravil Mistr: Učit se a včas si opakovat, čemu jsme se naučili, zdaž to není koneckonců potěšení?“¹, jste jejími ideálními následovníky. Jen si dejte pozor: ve chvíli, kdy si začnete za doprovodu strunného nástroje prozpěvovat něco ve stylu: „Když jsem byl mladý, byl jsem pokorný, a proto jsem se učil tolik věcí,“ je to neklamné znamení toho, že jste to trochu přehnali.

Druhý přístup je, pochopitelně, přístup taoistický. Neučíte se nic, co se vám nelíbí. Plujete s proudem Taa v krásné harmonii a víte, že pokud bude potřeba, abyste odmaturovali, odmaturoujete. Nesmí to ovšem probíhat jako pouhé flákání, při kterém nic neděláte a pak se stresujete, to by nefungovalo. Figl spočívá v tom, že si uvědomíte relativní nedůležitost něčeho takového, jako je maturita, a pak v míru a souladu s řádem veškeren-

stva dopustíte, abyste bez jakékoliv špony a zbytečných napnelismů přirozeně a lehce odmaturovali. Cesta je to stejně bezpečná jako ta první, méně namáhavá, pouze vyžaduje značnou míru osvícenosti nebo, chcete-li, otrlosti. Ale mohu ji vřele doporučit, osobně jsem strávil příjemný svaták v koruně vzrostlého dubu v srdci Stromovky čtením Tao-te-ťingu a nemohu říct, že by se to nějak negativně projevilo na výsledných známkách.

Volba je samozřejmě jen na vás. Vyberte si: „Odložte učení – a budete bez starostí!“² nebo „Pravil Mistr: Když mi bylo patnáct let, oblíbil jsem si učení.“³ Ale jak jsem již řekl, obě cesty, jsou-li procházeny poctivě, vedou k cíli.

Mikuláš Bryan

¹ Rozpravy 1,1; překlad Jaroslava Průška

² Tao-te-ťing 20,1; překlad Berty Krebsové

³ Rozpravy 2,14; překlad Jaroslava Průška

Průřezy smrti i životem v pražském podzemí

Prolog:

Nad hladinou zuří bouře. Silný vítr, jež dosud neokusily lidské plíce, si pohrává se vzdouvajícími vlnami. Nedozírná vodní hladina šplouchá sem a tam.

Na dně prehistorického moře je však klid a mír. Temně podbarvený hukot a občasné šplouchnutí jsou jediné zvuky doléhající k drobným tělíčkům v hlubinách. Jejich vápenaté příbytky jsou vsudy přítomné...

Jako správný Pražan jezdívám po večerech metrem. Jistě to znáte. Stojíte na nástupišti. Nejede to a nejede. Dostavuje se otupělost z celodenního duševního vypětí. Absurdní koule nad kolejištěm samovolně vytváří vlastní světy složené z vypuklin a prohlubenin.

Tentokrát jsou červené, a to mě děsí. Raději se otočím ke kamenné zdi. A hle, je zrovna pěkně světleběžová. Uzavírám se do svého mikrosvěta a nerušeně zkoumám půvabnou strukturu a žilkování. – Však co to! Zděšeně uskakuji...

Vždyť tváří v tvář smrti málokdo zachová důstojnost.

Po zjištění, že obklady ve stanici Staroměstská se skládají ze samých mrtvých šneků, mi ani déšť či mráz nezabrání chodit přes most na Malostranskou. Sice podvědomě tuším, že ani tam není situace o moc růžovější. Ale jak se říká: „Co oči nevidí, to mysl nepálí.“

Přeji hezký den a loděнку v duši.

Veronika Barešová

Koberce: resumé

Chabá odezva

Kromě samotnou redakci vyžádaného komentáře ředitele Klause se k tématu koberců vyjádřili všeho všudy dva profesori: Aleš Roleček v textu *De cobercibus* a p. prof. Plecháček, který mi osobně sdělil, že má argumentace ohledně akustiky ve třídách neodpovídá skutečnosti. To bylo vše – ačkoli jsem opatrnou sondáží mezi spolužáky zjistil, že se nové parkety drtivě většinou nelíbí, nikdo ze studentů se nevyjádřil. Studenti na naší škole jsou asi opravdu pasivní. Ale když to napíšu, tak je jim to stejně jedno, protože jsou pasivní.

Pokusím se tedy shrnout problém ze své perspektivy:

Co říká akustička

Ve svém článku *Ješte ty novoty* (PORGazeen 29) jsem mimo jiné argumentoval tím, že ve třídě s parketami je špatná akustika. P. prof. Plecháček mi vyjevil svůj nesouhlas a poskytl mi stanovisko akustičky paní Havlíkové, která se podílela na návrhu akustického řešení dnešní primy. Text v začátku potvrzuje, že konkrétně v této třídě je akustika velmi špatná – doba dozvuku v učebně překračuje ve všech případech, nejvíce o 254,2 % (!), Českou státní normu pro prostory, používané pro školní účely. V pásmu 500–1000 Hz je přitom povolená odchylka 10 %, v ostatních případech 30 %. Kromě nepřípustně dlouhé doby dozvuku (ozvěny) zpráva také konstatuje, že sebemenší hluk, vyvolaný v místnosti (třeba jen posunutím židle), se rozléhá tak, že působí výrazně rušivě. Proti tomu koberec pomáhá, přesto jejich navrácení z *hlediska akustiky* není doporučeno: „*Dříve byla podlaha pokryta kobercem, který vhodně tlumil kročejový hluk a hluk působený pohybem židlí. Z hlediska prostorové akustiky je však koberec nevhodný materiál s nežádoucí kmitočtovou charakteristikou činitele zvukové pohltivosti (nízké hodnoty v oblasti nízkých a středních kmitočtů, vysoké hodnoty v pásmu vysokých kmitočtů), který způsobuje deformaci kmitočtové charakteristiky doby dozvuku vinou výrazného přetlumení prostoru v pásmu vysokých kmitočtů.*“

Projekt dále navrhuje řešení: počítá s umístěním akustického obkladu na strop a zavěšením sníženého akustického podhledu podél stěn.

Přesto, že můj argument s akustikou se ukázal být jako zavádějící (za tuto deformaci se čtenářům omlouvám), mám jiné důvody, proč trvat na svém. Zejména

proto, že **je stav v učebnách horší než předešlý a změny navržené v projektu akustiků se pravděpodobně zatím neuskuteční. Cena odhlučnění jedné třídy**

„*Myslím si, že je celá řada oblastí, kde není optimální, když rozhoduje ředitel nebo jeho zástupce sám, bez dostatečných podkladů, a kde je cenné, aby se diskutovalo s těmi, jichž se to týká také, což jsou studenti.*“

– To řekl Václav Klaus v rozhovoru pro PORGazeen č. 15 v říjnu 1997, kdy se stal nově zástupcem ředitele. Po necelých čtyřech letech, během kterých se stal dokonce ředitelem, se v tomto směru moc neděje.

je podle projektu celkem 46 351 Kč. Znepokojující fakt je, že po loňských milionových částkách, investovaných do přestavby pavilonu, nezbyvají prostředky na skutečné zlepšení učebního prostředí.

Prostředí třídy

není jenom o zvuku. Jde i o další faktory, které jsem již dříve zmínil, a neztrácejí nic ze své pravdivosti. Parkety jsou, na rozdíl od koberce, studený materiál. Zvláště v chladnějších měsících (které tvoří ve školním roce většinu) je tak prostor třídy „zmenšen“ o plochu podlahy, která přestává fungovat jako prostor pro existenci (tohle už jsem jednou napsal) a může následovat celý vodopád asociací, které parketová třída vzbuzuje – kdyby už nebyly jednou napsány. Ve věci modernosti parket („*Dnes už si lidé dávají parkety i do pokojů*“ = *koberce jsou zastaralé, parkety moderní*) také nemohu souhlasit: nehledě na disproportionální srovnání pokoj/učebna; pokud jsou parkety v pokojích novým trendem, evokující moderní domácnost, pak parkety v učebnách jsou naopak trendem vyloženě starým, upomínajícím na socialistické školy. Oproti tomu zavedení koberců v roce 1990 bylo novotou, kterou většina lidí chválila, přesto ale najednou po deseti letech ve třech učebnách zmizely.

Jde o diskusi

Nicméně, podstata sporu leží přece jen někde jinde: Asi nejvíce vadí, že změna přišla bez varování, bez zjištění názoru ostatních. Výjimku tvořila oktáva, která byla o nastolení parket ve své učebně informována předem; byly ale konzultovány kvinta, prima a především **všechny třídy, které v budoucnosti (díky rotaci učeben) budou parketové třídy obývat?!** To jistě nelze zajistit (teď jsem asi trochu shodil účinek své řečnické otázky,

ale chci, aby to opravdu všem došlo).

Parkety a koberce leží dál v podivném statusu quo. Od pana Klause jsme byli v jeho textu jen trochu spiklenecky ujištěni, že v *naší třídě*, aspoň dokud tam *my* budeme, tam žádné parkety nebudou (čti: co se staráte, když se vás to netýká). Dosud ale existuje pár lidí, kterým kromě vlastního prospěchu záleží i na ostatních, nebo na tom, jak bude v budoucnosti vypadat PORG, i když už tam nebudou chodit. Je to zcela neekonomické počínání, pro někoho možná překvapivé, ale bez něj by náš svět mířil přímou cestou do pekel.

„*Myslím si, že je celá řada oblastí, kde není optimální, když rozhoduje ředitel nebo jeho zástupce sám, bez dostatečných podkladů, a kde je cenné, aby se diskutovalo s těmi, jichž se to týká také, což jsou studenti.*“

– To řekl Václav Klaus v rozhovoru pro PORGazeen č. 15 v říjnu 1997, kdy se stal nově zástupcem ředitele. Po necelých čtyřech letech, během kterých se stal dokonce ředitelem, se v tomto směru moc neděje. V případě stavebních zásahů, jakým byly stavební změny v loňském roce, lze těžko tvrdit, že se studentů *netýkaly*. Otázka, v jakém prostředí se chtějí studenti učit, se jich týká dokonce velice.

Hlavní problém tedy tkví v mechanismu, jakým jsou změny prováděny – kdyby ředitel zjistil (aspoň se pokusil zjistit), že většina studentů nebo profesorů je pro zachování koberců, vedení školy by bylo mělo svůj krok zvážit. Pokud by byl zjištěn opak, totiž že parkety si skutečně přeje většina, pak by byla přes případné protesty (třeba moje) ospravedlněna. Žádná taková anketa či diskuse však neproběhla, a odpovědnost za toto rozhodnutí tedy nese pouze ředitel, resp. jeho zástupce.

Bylo mi vytýkáno, že můj názor je neobjektivní a řídím se jen svými pocity – že *nemám* (nevlastním) pravdu. Je z toho cítit názor, že ve věcech veřejných je nějaká jedna pravda, jedno správné řešení. Tak je tomu ale jen v matematice. Minulé století nás snad dostatečně poučilo, že neochvějní propagátoři *Jednoho řešení* musí být kontrolováni opozicí a lidmi dalších názorů, protože jejich *Jedno řešení* by mohlo také být *Konečné*.

Ondřej Hojda

Jen ne Bakalář!

Mezi potenciálními volitelnými předměty na nástěnce se vylíhla, hned vedle kvejk semináře, i psychologie. Ačkoliv se do značné míry jedná o módní záležitost, jistě jde o předmět zajímavý, a pokud bude vypsán, bude to jen dobře.

Jiná věc je, že psychologie je obor poměrně rozsáhlý, takže by neškodilo naplnit onoho semináře blíže specifikovat. To autor plakátku neučinil, zato však neopomenul zdůraznit, že vyučujícím nebude pan Petr Bakalář.

Jak je to tedy s tím Bakalářem: měl jsem možnost rok navštěvovat jeho psychoseminář a otevřeně říkám, že ho považuji za nejlepší volitelný předmět, jaký jsem kdy na PORGu navštěvoval. Jiná věc je, že někteří mí spolužáci (přesněji spolužačky) dostávají dodnes při vyslovení jména Bakalář osypky. Jaký tedy je pan profesor Bakalář, čím dokázal některé tak nadchnout a jiné naopak tak znechutit?

Především je to osoba značně nekonvenční, a to jak názory, tak i pedagogickou metodou.

„Výuka“ v páně Bakalářových hodinách probíhá formou řešení úloh (kdo chce příklad, nechť otevře některý starší PORGazeen a přečte si *Otázky do postele*).

Hlavní problém je v tom, že se pan Bakalář velmi často věnuje rozdílům v myšlení a chování muže a ženy. Proč tento přístup uváděl některé mé spolužačky v zuřivost, těžko říci. Dodnes vzpomínám na hysterický výstup jedné z nich. Byl způsoben touto úlohou: *Proč mají ženy na plesech a ve společnosti rozdílné šaty (a když se dvě dostaví ve stejných, je to faux pas), zatímco všichni muži mají víceméně uniformní obleky? Bakalářovo vysvětlení: „Ženy jsou si myšlením navzájem podobnější než muži, mají tedy tendenci se od sebe odlišovat vzhledem.“*

To je pochopitelně teorie, se kterou je možno souhlasit nebo nesouhlasit (v Bakalářových hodinách nebylo nic dogmatem, které se nesmí zpochybňovat). Minimálně je zajímavé o ní chvíli přemýšlet. Ovšem je ještě jedna možná reakce: ztropit hysterickou scénu, a poté využít „sexismus“ vyučujícího jako nástroj k jeho zdiskreditování. Tím se dostávám zpět k začátku svého článku – přeji budoucím frekventantům kurzu psychologie (pokud se otevře) alespoň tak dobrého vyučujícího, jako byl pan Bakalář. A přeji jim také spolužačky schopné přijmout cizí (byť nekonvenční) názor.

Jakub Seidl

Jen ne oidipovský komplex!

Netroufám si tvrdit, že vím, jak „je to tedy s tím Bakalářem“, ale také jsem měla možnost navštěvovat jeho seminář. Půl roku mi stačilo.

Rozhodně nejsem proti tvrzení, že pan Bakalář je „nekonvenční osobou, ovšem jeho „nekonvenčnost“ nespočívá pouze v tom, že se věnuje rozdílům mezi mužem a ženou. Nemyslím si, že by moje kolegyně či kolegové zuřili kvůli této rozdílnosti, a nakonec proto opustili psychologický seminář. Spíše zjistili, tak jako já, že nemají s panem Bakalářem mnoho společného. Obávám se totiž, že ona Jakubem jmenovaná dogmata, která se nesmí zpochybňovat, byla na denním pořádku.

Dovolte mi zde uvést jednu modelovou situaci, ač zdaleka ne tu „nejdrsnější“:

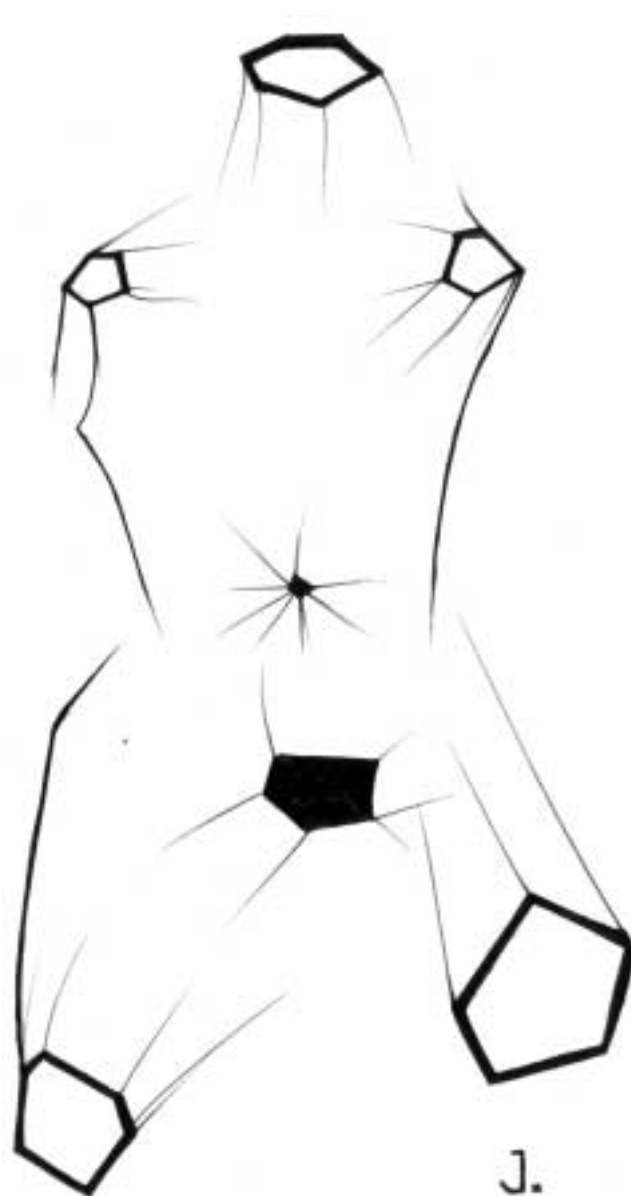
Všichni studenti jsou vyzváni, aby si vzpomněli na jakýkoli vtip. „Řekněte první, který vás napadne,“ velí pan Bakalář. „Tak třeba vy!“ (Za celý rok se nechtěl naučit ani naše jména, vlastně možná znal Jakubovo.) Dobrá, řeknete první vtip, který vás napadne. Nikdo si nedovolí zasmát se, všichni tuší, že chvilky ne-

bude mnoho. Třidu naplní nepřijemné ticho. Vyučující vás trochu podusí. „Hm, tak to je úroveň tak základní školy, že??“, řekne pan Bakalář a znechuceně se odvrátí k někomu jinému. Ten někdo jiný je proslulý tím, že neumí vyprávět vtipy. Ale po delším snažení ze sebe nějaký vykoktá. „Tak to je o mnoho lepší, tady vidíte ten rozdíl.“ Pointa je v tom, že vy jste kvintánka a druhý vyvolaný oktáván.

Ještě než jsem se přihlásila na psychologický seminář, dostalo se mi poměrně negativního hodnocení pana Bakaláře jakožto profesora od člověka vyučujícího na jedné z fakult UK psychologii. Tam pan Bakalář také nějaký čas působil. Nicméně jsem se rozhodla, že mě psychologie zajímá a drobnou „nekonvenčností“ zvládnou. Po půl roce jsem seminář smutně opustila jako již mnozí (ne pouze mnohé!) přede mnou.

Profesor samozřejmě může říci studentům cokoli, ale musí vědět, že je to často ovlivní na celý život.

Johana Špírková

English page – The Resurrection?!

The Resurrection?!

Možná si někteří z vás povšimli, že z minulého čísla PORGazeenu zmizela jedna z rubrik – English page. Ohlasy nebyly žádné, tudíž musím předpokládat, že to až tolik lidí „nepálilo“, a pokud to někteří zaregistrovali, pak pro ně toto zjištění nebylo asi tak „žhavé“, aby se pídili po důvodech. S definitivní platností tak byl vynesena nad Anglickou stránkou rozsudek, který ji odsunul do role pouhé vatové výplně dnes již nekřídových desek PORGazeenu, a pro takovou rubriku nemá konec konců moc velkou cenu se namáhat. Jednoduše řečeno, English page ztratila šťávu a přestala být zajímavá. Často dlouhé a unavující články tzv. nejtiv spíkrů mohou mnohým připadat (často pak po právu) zcela nepřitažlivé a čist překlad něčeho nezajímavého je ještě více nezajímavé. Nicméně Anglická stránka právo na život má, a to z důvodu, který nebyl v několika posledních číslech moc dodržován, totiž v početnosti překladů. Libovolný text v cizím jazyce, ať je jakékoliv kvality, nepřežije nikdy dva lidé zcela totožně. Tento důvod zní poměrně jednoduše a zřejmě je i ten první, který každého napadne, nicméně považují ho za klíčový. Umění dobrého překladu pak tkví v zásadě, že za pomoci prostředků, které nabízí jazyk, do kterého překládáte, musíte co nejvěrněji zachytit původní smysl a význam originálu se všemi záležitostmi, které vyplývají už ze základních odlišností obou jazyků (v našem případě češtiny a angličtiny) od slovní zásoby až po syntax. Uváděním několika paralelních překladů vedle sebe pak lze sledovat, jak různí překladatelé interpretují původní předlohu. Samozřejmě se okamžitě nabízí otázka, proč tedy používat jako původní text literární výplody „rodilých mluvčích“ a zadávat to posléze k překladu našim spolužákům, kteří mnohdy v životě nic delšího nepřeložili. Oč zajímavější by kupříkladu bylo přetisknout báseň nebo úryvek z nějakého klasika a pak práce několika významných překladatelů. Odpověď je zcela jednoduchá; English page dává příležitost k prezentaci anglicky mluvícím profesorům a profesorkám, které by samozřejmě z pochopitelných důvodů nikdy do PORGazeenu nic napsat nenapadlo. Překlady pak obstarávají mnozí z těch, které by rovněž do PORGazeenu nic napsat nenapadlo, ať už z jakéhokoliv důvodu.

Tato obnovená English page přichází s téměř revolučním obsahem. Poprvé v její historii otiskujeme báseň. Pokud jsem v krátké předmluvě zmínil, že každý překlad je nutno brát jako jednu z mnoha možných interpretací své předlohy, pak u básní platí toto pravidlo několikanásobně více. Citujme významného středověkého autora, který je považován za jednoho z předchůdců současného překladatelství: „*Quando translationem facimus, non debemus translare singulum verbum, sed necesse est sensum sive spirituum poesis servare. Omnis translator cum labore suo novam poemam creat; pars sua et pars auctoris in opus mittit. Praecipue in poemis modernis illa est unica via possibile.*“

(Andreas Hojda: *Prefatio, in De translatione*)

Parafrázováno, Andreas Hojda (nenechme se zmást podobností této latinizované verze jména našeho spolužáka, Ondřeje Hojdy ze septimy) se nám snaží sdělit, že důležitější než doslovný překlad, je vycítit celkové ladění a ducha básně; vyzdvihuje skutečnost, že překladatel svou interpretací zanechává v díle své osobité znamení. V případě některých moderních básní je to vskutku ta jediná cesta, jak je možno dílo zpracovat v případě, že nám připadá například nesmyslné.

předmluva

Překladu básně od Nathalie Neifert se tentokráte ujali tři autoři, Ondřej Hojda, Hnilobka a Tereza Langová.

Nejprve krátce k samotné básnické předloze. Báseň se skládá ze „tří pokusů“ (Attempt #1, #2 a #3). První část, jak autorka sama naznačuje v názvu, je „pokus“ o limerick, tedy o krátkou pětiřádkovou vtipnou rýmováčku, jejíž struktura je A/A/A/B/B/A. Jak sama zdůrazňuje, její mysl byla „prázdná, čistá, nepopsaná“ („My mind went blank“), což je jeden z požadavků, který surrealističtí básníci považovali za základní předpoklad při psaní svých básní. Surrealistická tendence je pak zcela patrná v druhé části, kde je „pokus“ o automatický text dobarven užitím nestejného druhu písma, zdůrazňováním zvukomalebných prvků („expressssssss“) u jednotlivých slov atd. Myšlenky zde autorka řetězí jednu za druhou; v jedné chvíli divoce vybuchují („an explosion of beautiful emotion [...]“), aby se o pár slov dále kupily („[...] piles/piles [...]“), a ku konci vyšuměly do ztracena („expressssssss“). Třetí část pak tvoří „pokus“ ukončení celé básně, neboť je již zcela vyčerpána vlnou svých asociací.

Na každého překladatele samozřejmě báseň zapůsobila odlišně, každý ji zpracoval po svém.

Martin Pehal

Attempt #1 (A Lymeric)

I was asked to write you a little bit
So I immediately sat down to work on it
My mind went blank
To be quite frank
And all I can do now is sit

Attempt #2

to write something
inspiring
a nice poem
perhaps
to reflect
an eXpl0si0n of beautiful emotion and **terrifying** depth unprecedented by the piles of literature that have come before
this is *assuming*
I have
truly
something m0re
to *expressssssss*

Attempt #3

maybe it would be better to stop

Překlad: Hnilobka

Pokus 1

Byla jsem požádána, abych něco napsala
 Tak sem si sedla a začala na tom pracovat
 Má mysl byla prázdná
 A abych byla upřímná
 Vše co můžu dělat je sedět

Pokus 2

Napsat něco
 Inspirujícího
 Pěknou báseň
 Třeba
 Něco odrážejícího explozi nádherných emocí a děsivě hluboké
 stohy
 Plné literatury, která tu byla ještě předtím, než
 Tahle důležitost
 Já chci
 Opravdu
 Říct
 Něco víc...

Pokus 3

Asi bude lepší, když přestanu

Překlad: Tereza Langová

Řekli mi, abych vám napsala,
 tak jsem si sedla,
 abych na tom zapracovala.
 Moje mysl byla nepopsaný papír,
 abych byla opravdu upřímná,
 všechno, co teď můžu dělat, je sedět.

Abych něco napsala
 inspirujícího
 krásnou báseň
 možná
 abych reagovala

Exploze krásných emocí a vystrašené hlubiny
 přicházející díky hromadě literatury,
 která přišla předtím.
 Ale to se předpokládá.
 Mám
 opravdu
 něco dalšího
 k vyjádření.

Možná by bylo lepší přestat

Překlad: Ondřej Hojda

Pokus číslo jedna: Luimneach (přeloženo pomocí A. Přidala)

Byl jeden dědeček, co křičel pisklavě
 kdykoli tloukli ho palicí po hlavě
 Zulí mu holínky
 a dali rozinky
 a dále tloukli ho palicí po hlavě

Pokus číslo dva:

—
 Žabí řítí
 skřípl skřek
 skřeta
 —
 "—"

Pokus číslo tři:

Zgewno gest, že dalš psanj giž by smyslu nemělo.
 Nepijte na třešně.

**Ta I. Ona:
Vlhké básně**

***

na školní zahradě
 přibíli krísta
 na branku

123

poezie

v polední pauze
 ředitel srká
 strouhanku

456

to jistě

ve vlhké zemi
 knihovník šuká
 studentky

789

nezabije

na školním nebi
 andělé trpí
 pro známky

***

řekla jsi mi
 bejby
 buď muj...
 je to fakt sladký

řekl jsem ti
 bejby
 to prr...
 já nechci zpátky

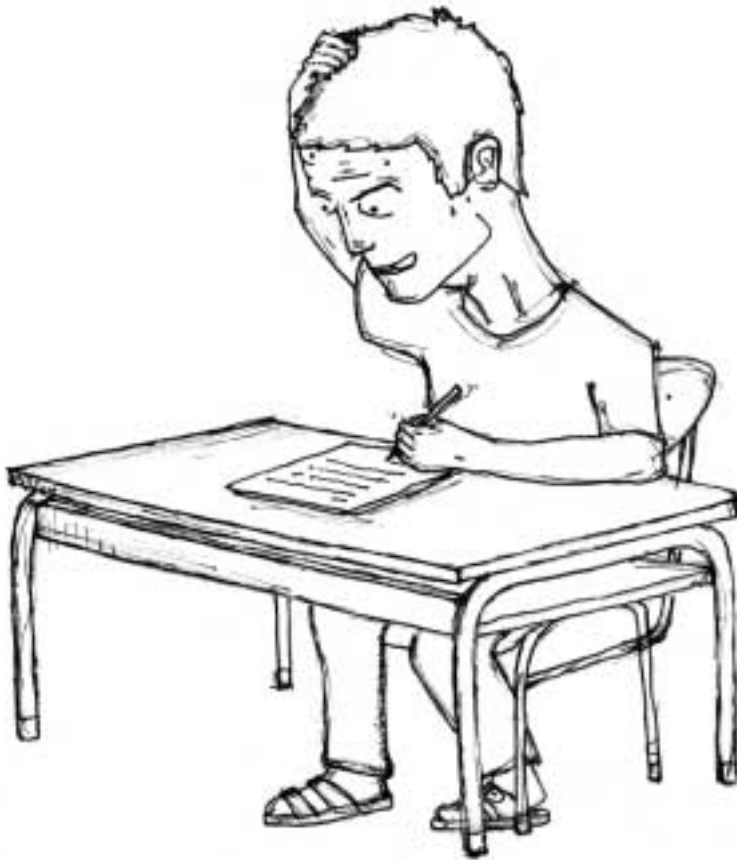
nad šálkem čaje
 tiché hry
 oba jsme právě
 dospěli

***

víte
 že
 od
 kříže
 den co den
 studí?

Hedonista

Literární tvorba

Den Porgána

Když jsem si chtěl dát ráno před školou cigárko, zjistil jsem, že došly. Navíc nebyly chechtáky, takže jsem se cestou na hodinu zastavil v ředitelně a nahlásil, že můj kamarád Cyril ráno vykopl dveře a můj kamarád Martin se nepřezul.

Manitů je šel hned zkásnout a já dostal svých dvacet procent. Pak jsem se ještě podíval na fyziku (psali jsme písemku z Příbíkova dospívání). Písemka byla v pohodě, vobšleh jsem to vod Magdy a pak jsem nahlásil, že má v lavici tahák.

Vo přestávce jsem si šel zakoupit tvrdý goloásky a hned jsem si dal.

Po cestě do třídy mě vyprudil Seidl, abych napsal nějaký článek do Pzeenu, že prej se uzávěrka druhého letošního čísla posunuje vo měsíc. Tak jsem ho vyfakoval a šel na dějepis. Jirman přednášel vo tom, jak skládal řidičák. Tak jsem na to fakoval a dal si šlofika. Zápisky sem si voxeroxnul od Kláry. Když mi pučovala sešit, všim jsem si, že je nepřezutá, tak jsem ji šel nahlásit.

Po cestě na Koráb jsem viděl, jak si cigi caga podávaj Vojtu Pešiceho. Nejsem ale nějaký rasista, tak jsem to nechal bejt. No a pak se mi stala ta věc – zapomněl sem se přezout, a ještě navíc to viděl Vojta. Báł jsem se, aby mě nanabonzoval, ale bylo to v pohodě. Řek mi, že to smážnem panákem. Sem na PORGu už sedm let, ale pořád mě překvapujou dvě věci – hvězdné nebe nade mnou a mravní zákon ve Vojtovi Helebrantovi.

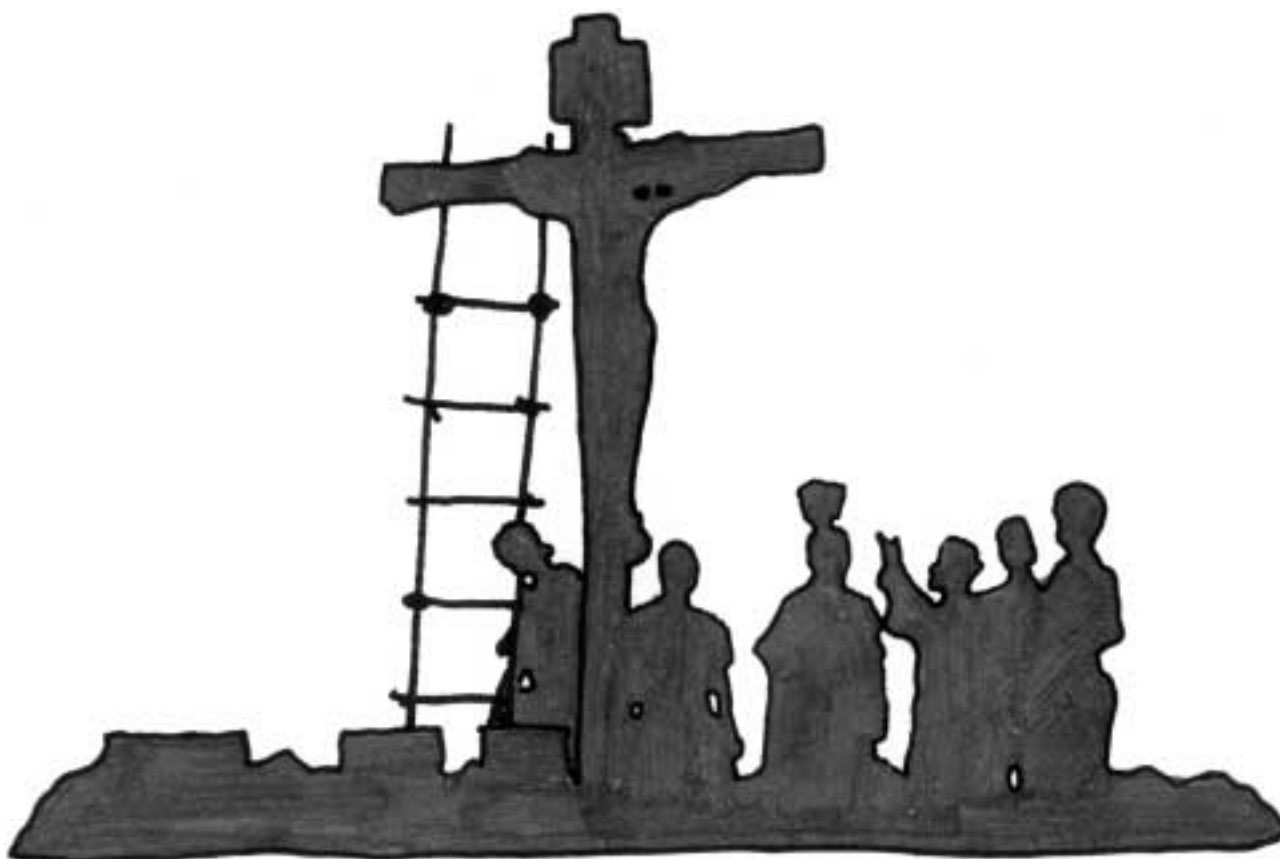
Jakub Seidl

Stálo se...

Příští rok se stanu ředitelem. Modrý portugal letos nemá konkurenci. Polil jsem korektury Porgazeenu čínskou polévkou. Svátý Jan pod Skalou byl svátý Ivan. Oktaváni odmaturovali. Knihovna osiřela. Škola v přírodě je za dveřmi. Na maturitním večírku se zvrácené soutěžilo. Kvartáni jsou programoví asociálové. Češtináři mají na stole bordel. Na školní zahradě kvete překvapení. Na netu se četuje. Echo vyšlo. Porgazeen vyjde. Kamila s Klárou se nedokáží vzdát Zrcadla. Kubíček jí pomalu. Primánky jsou chronické korespondentky. Nikdo nevrací knihy. Podaná vzdala KNČJ. Adéle se nelíbí moje tipy. Sextě se nelíbí moje vtípy. Na škole nejsou moje tipy. Krajča vaří málo čaje. Madlina oktáva slavila. Školní síť už 10. měsíc nefunguje zcela. Zátka donáší sladkosti. Fasáda se letně rozesmála. Prý zmizí oktavánské záchodky. Nejvíc textovek posílá Brůna. Marek z kvarty vypracoval svůj smích k dokonalosti. O velké přestávce se ve škole telefonuje. Běla se vyhýbá škole. V Národním muzeu se rozložili ptáci. Nové knihy jsou stejně neatraktivní jako staré knihy. Sextáni na výletě všechny pomluvili. Po několikaměsíční debatě opět nevznikla studentská rada. V psychoanalytickém kresle povolila péra. Porgazeen na netu vstal z mrtvých. Stále více lidí píše pod pseudonymy. Niko Lauber nostalgicky zavzpomínal na své fiktivní já. Umřel mi dědeček. Kvarta i sexta si pletou ruce, nohy, prsa a oči. Kdosi zamyká počítačovou učebnu i s klíči uvnitř. Vajgly před školou odklízela četa dobrovolníků. Čajovna se opět mění v špinavý šmajhlkabinet. Bůh byl překreslen. Komusi se zastesklo po palačinkách. Budeme mít nového matematikáře-myče. Sex na školních chodbách nikomu nevaří. Pochybná soutěž o miss Porgu zavání obchodem s bílým masem. 40 % studentů balí svačiny do Superu. Na střeše školy přistál létající talíř. Fantys s Fořtkovou soupeří o nejužitečnějšího člena sborovny. Od nového roku bude velká přestávka pouze 15 minut. Několik studentů je závislých na knihovním xeroxu. Rolečkovi přišli novou nohu. Chtivost a láska – týž pud, jen dvakrát pojmenovaný. Krč všemu rozumí a s ničím není spokojený. Kalumky mají i v Kaprově ulici. Nikdo nic neví, ale o to víc se o tom mluví...

Kuba Krč

„Zpátky!“ vykřikl mocným hlasem.

Jeden ustoupil; ale já uchopil ubohou dívku drženou v jeho náručí kolem pasu, abych mu ji vyrval. S napětím veškerých svých sil bránil se tomu; ale já byl silnější.

Zápas náš o dívku netrval dlouho a již jsem cítil, že nedostává se mu sil, že musí podlehnouti. Drže levicí dívku pevně kolem pasu, snažil se mě pravicí odstrčití, však marně. Svalovitá ruka moje byla obemkla štíhlé tělíčko dívčino jako železné kleště.

V nesnázi své počal prositi, ale prosba jeho měla na mne účinek právě opačný.

Netrpěliv a popuzen jeho odporem pustil jsem posléze svou kořist; leč místo odpovědi udeřil jsem ho pěstí do čela a srazil k zemi...

Nesa tu dívku z domu na náves, poslouchal jsem hrozné ty výkřiky, které ještě krví rozohnění vesničané křičeli do tmavé noci.

„Ukřižujeme ji!“ vykřikl jeden zpitý soudce a vyrval mi dívku z náruče.

„Ne, to ne!“ znělo mi v hlavě, jenž se mi pojednou točila. Mrazilo mě takřka až do kostí; byl jsem na celém těle zkřehlý a zanedlouho pocítil jsem palčivou bolest na čele a neobyčejnou žízeň. Vypitá kořalka mě zmáhala, z posledních sil jsem se otočil po dívce a snažil se ji vytrhnout tomu muži, který chtěl spáchat zde skutek nejběsílejší brutálnosti. Ten mě však srazil k zemi ranou do spánku.

Co se dále dělo, nevím; byltě jsem beze smyslu klesl na zem...

Jak dlouho jsem ležel bez sebe, nemohu udati.

Posléze probral jsem se znenáhla z mdloby jako člověk, jenž probouzí se z tvrdého sna následkem neobyčejné zimy. V prvních okamžicích nemohl jsem si ani připomenouti, kde se nalézám a co se bylo se mnou přihodilo. Teprve po kratší době vzpamatoval jsem se natolik, že zvednout jsem se mohl na loktech. Můj zrak utkvěl na hrozném výjevu, na velkém dřevěném kříži, stojícím u lávky, kteráž vedla přes potok. Na kříži visela za pravou ruku a nohu dívka, kterou mi předtím ten muž vyrval z náručí. Ten se nyní levou rukou snažil uchopit její levou ruku tiskna se hlavou ke kříži a stoje na voze přistaveném zřejmě odněkud z návesi, neboť kříž byl vysoký, takže nohy ukřižované byly asi dva sáhy nad zemí. Popadl její bílou ruku a k druhému rameni kříže ji přisunul, nato ji velkým hřebem na podkovy dlaň ke dřevu přitloukl. Dívka v agónii vykřikla trpíc zjevně hroznou bolestí. Když měla obě ruce ku kříži přitloukané, svezl se její trýznitel k její noze levé a poslední ránu jí do nártu vsadil. Nato dívka vykřikla hrozným hlasem, kterýž se snad ani nezdál ze světa tohoto.

Co dělo se v duši mé při pohledu na tuto nevinou oběť lidské ukrutnosti, nelze vylíčiti.

Původcové děsného skutku zmožení pítím a zřejmě i poněkud vyděšení tím hrozným divadlem se pomalu trousili kamsi pryč z návsi.

Dlouho jsem se díval na ukřižovanou, upřeně a neschopen pohnutí. Dívce v bílém jejím nočním rouchu zpod několika bílých sukének vyčnívaly útlé nožky její, z nichž jedna byla bosá, kdežto druhá v běloučké punčošce a atlasovém střevíčku visela mírně rozkročená. Část svrchního roucha byla utržena a až k hlavě ubohé povyhrnuta, odkud splývala dolů jako bílý závoj, kterýž nepřilíši zakrýval její vnady, po kterých stékaly drobné praménky krve.

Zdálo se, že je již mrtva. Mimovolně poklekl jsem před křížem, jako bych se chtěl modlití, ale očí svých nemohl jsem z kříže ani na okamžik odvrátiti. Kapky krve mi padaly na tvář a stékaly mi do po tvářích do úst. Kovová chuť krve mi udělala špatně, musel jsem zamhouřiti oči. Když pak jsem je opět otevřel, vykřikl jsem hrůzou a zděšením. Zdálo se mi, že milostné tahy té na smrt bledé a přesto spanilé dívky zhyžděny byly hustým, tmavým, plným vousem...

Zmocnila se mne nevýslovná úzkost, že jsem v tu chvíli vyskočil se země a horečně utíkal kamsi do prázdna noci.

Tereza Langová

V Národním muzeu v kabinetě knižní kultury v přízemí probíhá od června do září 2001 výstava „obrazů, plastik a přírodních reálií“ reflektující současnou problematiku častých úmrtí ptáků v důsledku srážky s elektrickým vedením. Obrazy jsou však skryty za zdmi a najde je jen opravdu zvědavý pozorovatel. Plastika je tam jediná, a to

podivná pokroucenina černé barvy velmi připomínající lidské exkrementy, do nichž je zasazena láhev šampaňského. Jakákoli souvislost s tématem výstavy mi tedy zůstala utajena, nebo je čistě náhodná. Ústředními hrdiny jsou skleněné krychle, které obsahují přírodní reálie. Pod tímto nevinným názvem se však skrývají mrtví ptáci v různém stadiu rozkladu. Jejich roztržená pera se dotýkají stěn a vytvářejí tak mezeru v téměř souvislé vrstvě zaschlých červů přilepených vlastní tělní šťávou ke sklu. Podíváme-li se takto vzniklou mezerou, spatříme tlející maso. Je vyschlé, jen místy se z něj kondenzuje hnilobně žlutá tělní tekutina. Oči ptáka jsou vpádlé a scvrklé, takže kdybychom ho převrátili, zůstaly by zřejmě viset na zbytcích žil jako

korálky na provázku. Jazyk je zčásti nakouslý, zřejmě si to udělal opeřenec sám v agonii před smrtí. Povrch, na kterém leží, je téměř celý pokryt mouchami, mrtvými, jen výjimečně pomalu lezoucími. Celý dojem dovršuje mrtvolný pach, který si svou cestu k čichovému ústrojí najde i přes skleněnou stěnu.

Světlo pro Prahu

Přesto by na výstavu měli jít mnozí lidé z mého okolí. Už jen z toho důvodu, že to jen tak zase neuvídíte. Nebo si na tom můžete vystavět image, viz Kuba Krč. Bohužel máte dobrou výmluvu: vstupné je do celé budovy a to 70,- Kč. (Blázni.)

Pokud se přece jenom rozhodnete pro návštěvu, doporučuji nejdříve projít ostatní expozice a Světlo pro Prahu si nechat jako třešničku na dortu. Protože budete muset na vzduch ... ihned ... dát si cigáro ... jít na kafe ... je to odporné.

Domácí úkol pro ty, kteří se budou vymlouvat, že nemají peníze: Ptáků je v Praze spousta, mrtvých také, povinně se pět minut dívejte na jednu mrtvolku válející se poblíž vašeho bydliště.

„Na ptáky jsme krátký,
na ptáky jsme malý páky,
je to tak,
teď jsme jim však dali na zobák.“

Kubíčkův axiom: Vztah mezi počtem ptáků a elektrických drátů je nepřímá úměrnost.

Tereza Langová

P. S.: Po protestech uklízečky byla výstava záhy po zahájení mírně cenzurována.

Anna K. / ***

Kopu si jámu a odklepávám do hlíny
V koutě si zlitá smrtka zpívá
Zkousím tím pohřbít skutky a viny
Zapírám, a kohout kokrhá. Svítá

Potmě se plazím ke sporáku
Nic už nejde, ani ten plyn
Někdo mi seshora podává ruku
Však těžko mne v naději udrží stín

Tu trochu svědomí, co křčí se mi v koutku duše
Marně já volám, a když, tak ozývá se hluše
Svět se mi zhoupnul – ach marná snaho!

Padám tmou, a kolem mě světla
Zbývá už napsat jen poslední věta
Koupím si příště pevnější lano.

Soused Pitřísek / ***

Jak rád sedl bych si do trávy
a zahodil všechn hněv
a poslouchal ptačí zpěv.
Prý je to balzám na zdraví.

Avšak! Co vidím, s tím se každý nevyrovná –
namísto trávy krásné,
té rostliny spásné,
všude jen samá hovna, hovna!

Ta myšlenka mě trápí v každém dnu,
i v noci často nespím,
ta hovna vidím v každém snu.

Už řekl jsem si, kolikrát
to už ani nevím –
já budu na ta hovna srát.

Č t v e r o s o n e t ů

Tereza Botlíková / Sonet 8:06

Už jede – ne, to spíš uhání
tajemnou šifrou svou „25“
napsanou jako vždy na skrání,
k cíli by rychleji mohla spět.

Už jede, tak rychle, zběsile...
A zvonek její se rozezní.
Udatně vzdoruje přesile
lidí, co všichni chtějí odjet s ní.

Už jede ta rudá kobyła
by další zastávky dobyla.
Už jede, zavedíc s větrem.

Běda však! Tolik pryč spěchala,
že mě na zastávce nechala.
Do háje! Teď musím metrem.

Matěj Kotalík / Variace na Máchův Máj

Modřínové větve přehlédnouti letmo,
bílé kmeny břízek raděj nevidět,
až mne zítra ráno v kole budou lámat,
zatočí se se mnou nelítostný svět.

Rozpukané skály na lesnatých svazích
při stezkách, kde už mne... den co den,
zůstanou snad tiché včetně ptactva v mlázích,
se světa až budu krutě sprovozen.

Sbohem buď má milá na Jezevčím hrádku,
sbohem, bujná brúno, v kartách nechaná,
zdrávy obě buďte, samy v božím světě,
byť bez muže jedna, druhá bez pána.

Po letech až zříte večer na Schweinsteinu
vybělenou lebku – v zracích bude tma.

Rozhovor s Nico Lauberem

Nicolas LAUBER

se narodil v roce 1959 v Ravensburgu (Badensko-Würtenbersko). Vystudoval obor výuka němčiny a francouzštiny na univerzitě ve Freiburgu. Dva roky působil na gymnáziu ve Francii a v roce 1993 přišel do Prahy a byl přijat jako učitel němčiny na PORG. Během školního roku 1996/97 však eskaloval spor o směřování školy a působení studentské rady, ve kterém vystupoval proti ostatním profesorům a vedení školy (více viz seriál Historie PORGu). V září 1997 z PORGu odchází a dva roky učil na Gymnáziu Jižní Město. V roce 2000 opustil Českou republiku a v současné době učí němčinu na essential school v britském Readingu.

Jeho návštěvy v Praze jsme využili k pořízení tohoto rozhovoru – bez ohledu na možné názorové kontroverze patří zajisté k osobám, které „psaly dějiny“ naší školy, zejména v roce 1996/97.

Jak jste se dostal na PORG?

Pracoval jsem na Vinohradech v jazykové škole. Musím říci, že se mi ta práce moc nelíbila. Myslel jsem, že když budu učit dospělé, tak budou mít motivaci učit se, ovšem zjistil jsem, že dospělým dělá problém zastávat nějaký názor a hájit ho, což je samozřejmě pro výuku jazyků špatné. U těch několika sedmnáctiletých, osmnáctiletých, které jsem v té jazykovce také učil, jsem viděl určitý rozdíl – šlo s nimi lépe diskutovat.

Potom jsem viděl inzerát PORGu v Mladé frontě, tak jsem tam jel.

První dojem z PORGu, tak jako u většiny lidí, byl velmi silný. Byla to úplně jiná škola než všechny, které jsem viděl předtím.

Ze začátku jsem učil 8 hodin, po roce jsem se rozhodl učit na PORGu na plný úvazek. Ta práce mne fascinovala a dodnes je to pro mne jedinečná fáze mého učitelského života.

Jaké byly kořeny vašeho sporu se zbytkem profesorského sboru – osobní antipatie, nebo názor na školu?

Myslím, že pramen toho sporu o mé osobě i o směřování PORGu byl strach profesorů a vedení školy, že by mohli ztratit kontrolu nad studenty. Začalo to tím, že jsem na začátku roku 96/97 napsal do PORGazeenu článek *Quo vadis?*

V něm jsem srovnal to, co se psalo v brožurce PORGu a co se víceméně dodnes píše – individuální přístup a podobně – s tím, jak to v mých očích vypadá. Poukázal jsem na určité rozpory a to vyvolalo velmi silnou a agresivní reakci profesorů, kteří se cítili být dotčeni – a správně tak, to jsem také zamýšlel. V článku jsem dále poukázal na to, že škola ztrácí svou výjimečnou pozici.

Často se mluví o tom, že vyprchávalo původní nadšení z počátků PORGu...

Já jsem ten začátek nezažil, znal jsem ho pouze z vyprávění studentů. Už když jsem nastoupil, tak bylo v oktávě a septimě ze situace na PORGu velké zklamání. To mě velmi překvapilo, protože mně se tam líbilo. Oni ovšem říkali, že už to není ono. Nicméně tu porevoluční dobu založení PORGu jsem nezažil a nemůžu říct, jak to souviselo. Myslím ale, že je nesmysl říkat, že se doba změnila, a tak už se to nedá dělat jako předtím.

Domnívám se, že hlavní problém byl, že škola nevybrala profesory, kteří by se

do ní hodili. Já jsem byl u náboru, a tam se nedbalo na to, jak ta či ona osoba ztělesňuje to, kam chce PORG směřovat. A dodnes vidím rozpor v tom, že studenti jsou vybíráni na základě náročných inteligenčních testů a profesori, alespoň ti co znám, nebyli.

Profesoři viděli, že studenti jsou kritičtí, že například dbali na to, aby výuka byla dobrá. Ten spor eskaloval, když jsem podpořil vznik studentské rady, která se stala terčem toho strachu. Studentská rada udělala anketu o vyučujících, což bylo něco nevídaného, že by studenti mohli zpochybňovat autoritu profesora, nebo odvozovat autoritu z jeho kvality, a ne z onoho pocitu „on je profesor a já jsem žák a nemám co mluvit do toho, jak učí nebo jak se chová“.

V té anketě se studentská rada ptala na to, jak dobře jednotliví profesori učí, jestli jim mohou studenti důvěřovat, například svěřit se jim s osobními problémy. Zčásti to byly velmi dobré otázky, zčásti amatérské – pochopitelně, nebyl to žádný seriózní vědecký průzkum.

Ale celkově to byla velmi dobrá a nutná věc. A zajímavá byla ta reakce: když se profesorský sbor dozvěděl o anketě, zavládla neskutečná hysterie. Byla kvůli tomu uspořádána mimořádná schůze o velké přestávce, kde pan Suchomel předložil tu anketu a prohlásil dramatickým tónem „tak tohleto jsem dneska našel!“ A vím, že řekl ve třídě 99', kam chodil Havlín a spol., že den, kdy vyšla tato anketa, byl nejčernějším dnem jeho působení na PORGu.

Domnívám se, že s touto anketou ten spor opravdu krystalizoval tím, že studenti si vůbec dovolili posoudit profesory. To mi přitom přijde jako věc úplně normální, kterou profesori dokonce pro svou práci potřebují. Vzpomínám si, jak tehdy pan profesor Ryšavý na pedagogické poradě řekl našťavaným tónem: „Jak může jedenáctiletý student posoudit, jak já učím matematiku!“

V tom vidím rozdíl mezi tím, co se zde považuje už od doby Marie Terezie za roli učitele a žáka, a mezi tím, co jsem zažil v Německu, kde je například studentská rada dána zákonem a nemusí bojovat o to, aby vznikla.

Zdá se ale, že na PORGu není o vytvoření studentské rady mezi studenty příliš zájem. Už v minulosti zde přece rada byla několikrát ustavena a vždy sešla na úbytě kvůli nezájmu studentů...

Myslím že je úkolem profesorů vychovávat studenty k jisté samostatnosti a k ochotě podílet se na dění na škole. A když taková rada není a nemá vytvořený rámec pro svou existenci, je snadné říci „studenti to nechtějí, budeme pokračovat jako doteď“. Já si pamatuji, že i v Německu, kde je SR institucionalizována, je těžké studenty přimět, aby do ní vstoupili.

Na PORGu mi přijde škoda (alespoň „za mě“ to tak bylo), že je tam nevyužitý poměrně velký potenciál vzdělaných a chytrých studentů a že se tam moc nespolupracuje, že veškeré rozhodování přísluší panu Klausovi. Četl jsem o tom případu s parketami, který byl příznačný. Je to sice malá věc, ale stejně, proč by to Klaus nemohl nejdříve navrhnout a vyslechnout, co si ostatní myslí. V tomto může být škola demokratická – ne v tom, že každý rozhoduje o všem, ale v tom, že se nejprve vyslechnou názory všech skupin, a až potom se rozhoduje.

Nemyslíte, že „laubriáda“ do budoucna zkomplikovala možnost zakládání studentských spolků a vyvolala nedůvěru profesorů k jakékoliv diskusi se studenty?

Pozor, ale na začátku zaujímal profesori přesně tenhle postoj, to se nezměnilo.

Samozřejmě že se ve studentské radě dělaly chyby, často sloužila spíše jako platforma pro revoluční gesta, ale to by nemělo sloužit k diskreditaci celé rady.

Porovnal byste vaše působení na PORGu s působením na jiných školách v kontextu výhrad, které jste měl k PORGu? Nemyslíte, že je PORG přese všechno stále nejsvobodnější škola?

Jak jsem řekl již na začátku, po učení na PORGu se mi stýská, myslím, že máte pravdu, že je to stále unikátní škola, relativně svobodná, to ale souvisí s výbě-

rem studentů. Kdyby tam jednou přišli „normální“ studenti, tak se celý systém zhroutí. Na PORG chodí takový „cream of“. Zkrátka na PORG přijde smetánka a ti méně nadaní jdou na jiné školy.

To je případ Jižního města i anglické školy, na které nyní učím. Tam jsou studenti často agresivní a nemají z rodin vybudovaný základní žebříček hodnot. Profesor musí být ve třídě šéfem, aby nenastal chaos. Na PORGu ale takhle nelze postupovat.

Nechci diskreditovat Štefflův nápad, ten byl vynikající, a dodnes to díky němu na škole žije. Když si čtu PORGazeen, tak závidím jak ta škola funguje, jak se všichni znají, že tam vůbec je školní časopis, kde studenti diskutují.

Nevýhodu školy vidím v tom, že na ní chybí nutnost bavit se a vycházet s lidmi, kteří nejsou tak vzdělaní a nemají privilegium pocházet z intelektuálních rodin.

To je i důvod, proč se nyní v Čechách diskutuje o tom, jestli mají mít osmiletá gymnázia ve vzdělávacím systému své místo.

Pan Šteffl se o vás v rozhovoru pro PORGazeen vyjadřoval dosti pejorativ-

ně, což nás překvapilo. My jsme vás vždy vnímali jako obránce těch ideálů, na kterých byl PORG založen...

To mne trochu překvapilo.

Mne pobavila ta věta, že jsem na PORGu řádl „černou rukou“. Na jedné straně mi trochu lichotí, že jsem zůstal tím ďáblem, že se mne lidé stále bojí, jako bych měl nějaký vliv na školu.

Před dvěma lety jsem se šel podívat na oslavu maturit a vím, že Klaus se studentů zeptal, „jestli tam bude ten Lauber“, a že tam tedy nepůjde. Jak to vysvětlit?

Ten spor byl veden hodně emocionálně. Z mé, ale hlavně z té druhé strany. Celá řada profesorů mne opravdu z hloubi duše nenáviděla, považovala mne za nebezpečí pro PORG, za někoho, kdo chce manipulovat se studenty a obrátit školu naruby.

Musím ovšem přiznat, že jsem měl v posledním roce na PORGu „svobodu bláznů“ – už jsem věděl, že PORG nebude má poslední zastávka, tak jsem mohl více riskovat. Když například na poradě zazněl nějaký hloupý komentář, mohl jsem ihned reagovat. Když přišli studenti do sborovny s návrhem na založení studentské rady (jeden z nich se jmenoval Matoušek), tak se pan Klaus zeptal výsměšným tónem: „co tady chce Matouškovo bratrstvo“. A já mohl ihned, před studenty, reagovat – řekl jsem „Mně se nelíbí, že tady zesměšňujete ty studenty“. Kdybych byl českým učitelem s rodinou, tak bych určitě více váhal, zda takto reagovat a riskovat ztrátu relativně dobře placeného zaměstnání. Díky té svobodě bláznů jsem si to mohl dovolit, a často jsem toho využíval, čehož vůbec nelituji. Nicméně toto pochopitelně naštvalo lidi. Když jsem se na poradách před koncem svého působení hlásil, že chci něco říct, tak některé profesorky demonstrativně opouštěly místnost. (smích)

Samozřejmě mi bylo trochu líto opouštět školu a studenty, nicméně dnes už vím, že pod Klausem bych stejně nemohl pracovat.

Mluvíte o Klausovi: jak ho znáte a hodnotíte jeho působení na škole?

No, Klause znám, ten byl na PORGu už v době když jsem tam působil, byť naštěstí ještě nebyl ředitelem.

Klaus je člověk, který musí svou nejistotu a slabost skrývat pod maskou cynismu a zlosti. Spolupracovat s takovým člověkem by pro mne bylo nemožné.

Pak přišel dopis, ve kterém se proti vám v jedné frontě postavili všichni profesori, kteří prohlásili, že spolupráce S VÁMI byla pro ně nemožná...

Všichni to podepsali, jestli si to všichni mysleli, to je jiná věc. Víím, že se František Havlín poté zeptal pana Brůny, co proti mně má, že se mnou nemůže spolupracovat. A on řekl, že vlastně nic. Myslím, že tam trochu zapracovalo dříve myšlení – skupina profesorů, jako například paní Svobodová nebo pan Klaus, byla velmi silně proti mně, a ti ostatní se buď ze zbabělosti, nebo z lhostejnosti přidali. Musím říct, že to mne právě nejvíc ranilo, že i takoví lidé jako pan Krč, pan Roleček, pan Valášek, kterých si vážím jak po profesní, tak po lidské stránce, toto podepsali.

I ta forma byla velice podivná – profesorský sbor píše rodičům dopis, že nemohou spolupracovat s jiným profesorem – co s tím mají rodiče společného?

Myslíte, že vaše působení na PORGu bylo pro školu spíše pozitivní, nebo negativní?

Musíme rozlišovat vliv na školu a na studenty. Myslím, že na studenty to mělo vliv pozitivní. I velmi mladí studenti psali články, kritizovali vedení školy, hájili své názory, zkrátka se angažovali. A to země potřebuje jako sůl, lidi, kteří pokud vidí něco špatného například v politice, tak s tím něco dělají, snaží se to změnit a pouze nenadávají. Toto jsem právě viděl na PORGu, byť byli někteří studenti proti mně, důležité je, že se angažovali. A myslím, že na tom mám svůj podíl i já.

Co se týče celkové atmosféry školy, tak to těžko říct. Já nemyslím, že kdybych tam nebyl, tak by teď byla škola nějak lepší. Toho, co jsem řekl a udělal, rozhodně nelituji.

Ondřej Hojda
Jakub Seidl
19. 4. 2001

„Lauberiáda“ – stručné shrnutí pro nezasvěcené

Tento spor, který proběhl i vyvrcholil ve školním roce 1996/97, bez nadsázky otřásl PORGem v základech. Za počátek sporu lze považovat článek „Quo vadis PORG?“ (PORGazeen 11, vyšlo 16. 10. 1996), což byl komentář k některým vybraným bodům z propagační brožurky o škole, poukazující ovšem poněkud provokativně na některé rozpory mezi psaným a skutečností. Názory zde prezentované vyjadřovaly především tehdejší názor většiny studentů, kteří pociťovali odklon od původního („liberálního“) směru školy a jakési „zamrzání“ školy. Článek vyvolal ohlas zejména mezi některými profesory, kterých se dotkl jednak tím, že kritizoval je samé, jednak některými argumentačními postupy a tím, že autorem byl jejich kolega. Ve stejné době vznikla asi počtvrté v historii PORGu studentská rada. Ta poprvé projevila svou činnost značně kontroverzní „anketou“ (reakce viz PORGazeen č. 12, leden 1997), jejímiž autory avšak nebyli všichni zástupci studentů, a kromě některých docela rozumných otázek se dotazovala i na „lidský faktor“ nebo znalost vykládané látky u jednotlivých profesorů. V této době (první měsíce roku 1997) se již konflikt vyhrotil a proti sobě stály dvě strany (neznamená to ovšem, že *každý* stál na nějaké straně barikády) – větší část profesorů (z nich nejvýrazněji P. Svobodová a V. Klaus), ředitel (P. Suchomel), část studentů a někteří rodiče obhajovali (rozličnými způsoby) dosavadní politiku vedení školy, druzí – větší část studentů se studentskou radou, Nico L., školní psycholožka E. Vondráková a někteří rodiče útočili

(nejrůznějšími prostředky) na vedení školy.

Chtěl jsem problém rozepsat šířeji, ale zjistil jsem, že dnešní pohled je již hodně roztržštěný, obě strany se pouštěly do předlouhých proklamací, jejichž texty se většinou prezentovaly v PORGazeenu nebo vyvěšovaly na nástěnce, obě strany se nechaly strhnout do diskuse, založené na emocích (z takové diskuse ale nikdy nemůže vzejít nějaký výsledek). První ze stran kompromitovaly názory, že studenti si příliš troufají a je proti nim třeba zakročit názory bezpochyby spojené s určitým strachem o vlastní pozici), druhou stranu pak studenti, angažující se ve sporu spíše s cílem „vyřídit si to“ s některými profesory a se snahami o „boj pro boj“. Byla popsána nekonečná kila papíru, rozesílaly se dopisy, letáky atd. Někdy v únoru pak ředitel Suchomel rozhodl, že profesoru Nico Lauberovi neprodlouží pracovní smlouvu. Spor eskaloval, zároveň však vržen do rozměru pro-Lauber proti-Lauber, původní myšlenky diskuse o vývoji samotné školy ustoupily do pozadí. Na konci školního roku odešli nakonec tři profesori: Nico Lauber na soukromé Gymnázium Jižní Město, Petra Svobodová a Michal Ryšavý na čas se zcela vzdali práce ve školství. Červnem 1997 lze tedy samotný spor považovat za ukončený, jeho doznívání však trvalo mnohem déle a myslím si, že určité vzorce v jednání přetrvaly dodnes.

Ondřej Hojda

P. S.: Všechna stará čísla PORGazeenu jsou dostupná v knihovně.

Nevěřící Tomáš (pseudosonet)

Zpívala tralala
řasami trhala,
okvětní lístky
svět a třísky.

Toužila,
neměla,
co si přála,
kouřila,
vařila,
ruce si hřála.

Kůži si spálila,
odpadla sama,
slzy pak ronila,
byla to nána.

POEZIE
POEZIE
POEZIE
POEZIE

Rychlebské hory

Evička a Štěpán vaří rýži s masem k večeři a mně je zima. Štěpán nás od začátku této školy v přírodě přesvědčuje, abychom napsali článek do PORGazeenu. Dneska je už neděle, pátý den naší výpravy, tak jsem se toho chopila, protože si myslím, že naše některé zážitky by si mohli přečíst i jiní. Právě jsme dostavěli stany na Králickém Sněžníku, asi jeden kilometr pod vrcholem. Nesmíme tu být, takže možná na nás přijdou ochranáři. Je nás sice třináct, ale provází nás štěstí...

Báseň:

*Sešli jsme se na Hlaváku,
chyběl nám tam Klaus,
máme z toho v hlavě páku,
RAUS, RAUS, RAUS.*

odpočinek v lese

Cesta tam

Naše škola v přírodě začala srazem v geniálně zvoleném termínu ve středu 20. 6. v 5:30 na Hlavním nádraží. K našemu velkému překvapení se nedostavil nejen Šimon Vrána, ale ani původní inspirátor a šéf ŠVP prof. Klaus. Cesta vlakem ubíhala až na několikero hektické přestupování poměrně poklidně. Kolem poledního jsme dorazili do Javorníka, odkud nám jel další spoj až za dvě hodiny. Během našeho nesmělého pokusu poobědvat v jedné místní restauraci (v druhé servírovali pouze pivo, kteréžto se neslučuje se studiem na Porgu) nám bylo ostentativně naznačováno, že kdybychom mluvili německy, bylo by to lepší. V Českém Krumlově či na Starém Městě pražském by bylo možno takové chování pochopit, zde jsme to však sledovali s podivem, zvláště když

jsme v příštích čtyřech dnech nenarazili na jediného turistu.

Po obědě se šla část výpravy (profesoři Míša a Filda, Amálka a Štěpán s Klárou) pokochat zdejšími památkami (zámek, Jánský vrch, kostel), ostatní se uvelebili ve sladkém (ale nudném) nicnedělání na autobusovém nádraží.

Naše skutečná anabáze však byla zahájena až vystoupením z autobusu v Bílé Vodě kolem druhé hodiny odpolední.

Začátek

První naše cesta vedla z Bílé vody na Borůvkový vrch. Tam jsme přespali jako ti největší narušitelé hranice – polovina v ČR, polovina v Polsku. Večer jsme strávili u ohně hodnocením profesorů (i kladným!). Nejvíce času přesto zabralo pomlouvání profesora Příbík a předvádění scének z hodin fyziky (určitě znáte tu o tágu na měsíc či o průchodu paprsku ohniskem). Vzhledem k frekvenci reparátů se není čemu divit. Míša s Fildou poměrně koukali, protože plyne fáma o tom, že p. p. Příbík je oblíbený.

Po skvělé noci jsme ráno vyrazili napříč Rychlebskými horami. Estetický zážitek z krásné přírody a krásných spouštěček byl zpestřován pokusy T. Š. o dezerci.

Večer jsme tábořili v lese u potoka. Když se holky šli vykoupat, Magda Francová se styděla. Ráno jsme pokračovali směrem k vodopádům a pak na

na vrcholu Králického Sněžníku

kopec zvaný Smrk. Cestou nás přepadla bouřka. A déšť nás od té chvíle už nepustil. Když jsme přišli k vodopádům, říkal jsem si, že vodopády už vidím asi dvě hodiny. U vodopádů nám snad jediná turistka, které jsme za celou cestu potkali, doporučila, že ve vesnici je stodola, kde se dá přespat. Stodolu se nám podařilo vyhledat a v tu chvíli jsme ji považovali za pěťhvězdičkový hotel.

Klášter

Probudili jsme se ve spacácích plných slámy, ale nikomu to nevadilo. Daleko víc nás děsila představa, že se schyluje opět k dešti, a my musíme vyšlápnout nahoru na Smrk. Když nám pan profesor Míša oznámil, že vyrážíme, všechny holky si začaly pohotově stěžovat na bolest v nohou, rukou a dalších nemožných částí těla. Nakonec někdo (myslím, že byl mužského pohlaví) vymyslel nejsilnější argument, totiž že nemáme jídlo. Na to šéfové nic neřekli. Nakonec se vyhovělo té krásnější polovině lidstva a šlo se na vlak do Žulové. Tam se pořádaly sladko-slané hody před Jednotou tak dlouho, dokud ji nezavřeli.

Štěpánova poznámka o Jednotě: Jistě jste již někdy byli v přírodě a tak je vám jasné, že pokud vaříte na ohni či vařiči, potřebujete zapalovač. Jistě jste se již někdy při pokusu o zakoupení alkoholických nápojů, cigaret, pornografických časopisů atd. setkali s reakcí prodáváče: „A bylo už ti osmnáct? Ukaž občanku!“ V tomto případě je tato reakce prodáváče jistě zcela oprávněná. Velice mě však

stodola

touto otázkou překvapila pokladní v již zmíněné Jednotě. Když jsem se zeptal, proč mi nemůže prodat zapalovač, odkázala mě na tabulku o zákazu prodeje tabákových výrobků do 18 let. Bránil jsem se, že zapalovač není tabákový výrobek. „Bohužel nemůžu ti prodat ani sirky.“ Běžně se setkávám s tím, že si cigarety kupují děti snad mladší než primáni, já si však ve věku 17 let nemůžu zapálit vařič!

V Žulové jsme opustili Terezu se závratěmi a Kamilu s nudou. Pak jsme se autobusem svezli do Jeseníku, kde žranice pokračovala v čajovně. S bolavými břichy jsme se svezli vlakem do Králíků. Nandali jsme pláštěnky a vyrazili alej na kopec

s klášteřem. Doufali jsme, že nás tam řádové sestry v takovém počasí ubytují. Klášter byl v oblaku vodní páry, z níž koukaly jen dvě věžičky. Strmá cesta po kamenité cestě uprostřed aleje mi připadala krásná, a snad i ostatním. Promoklí, unavení, bolaví jsme stáli před domovem těch, co drží celibát, a doufali, že nám neřeknou „S Pánem Bohem!“. Neřekli. Naopak. V chudém, ale udržovaném a krásném klášteře se nám dostalo vřelého přijetí. Sestřičky se na nás usmívaly a zabavily nám pláštěnky, aby je daly oschnout. Lože jsme si rozdělali v prádelně, rozvěsili mokré oblečení po radiátorech a pak nastaly koupele. Holky zabraly legrační vaničky se sedátkem a pak už se ztichlou chodbou kláštera při večerní modlitbě nesly potěšené a labužnické výkřiky.

Noc s námi strávila Bohem vyvolená fenka Zorka.

Ráno jsme byli na mši, k poledni poděkovali jeptiškám a vyrazili již do slunného dne. Nejspíš nás jeptišky Neposkvrněného početí panny Marie zachránily od omrzlin.

Po klášteři

Cesta pokračovala napříč loukami až k úpatí Králíckého Sněžníku, na který jsme začali stoupat. Kupodivu jsme vystoupali až téměř dva kilometry pod vrchol, kde jsme se taky utábořili.

Čekání na Klaze

Přespali jsme u zamčené chaloupky pod Králíckým Sněžníkem. Ráno jsme vstali a od té chvíle čekáme na Vůdce. Snídaně

ve stodole

álej vedoucí ke klášteru

byla největší žranice za celou školu v přírodě, protože jsme Nejvyššímu ještě před rozhodnutím o návštěvě Žulové napsali, ať přinese jídlo, že žádné nemáme. Tak jsme museli sníst všechno, co jsme měli. On ale pořád nikde. Zatím se tu vyskytla jen partička Majora Zemana (tři policajti na obchůzce ve výšce 1390 m. n. m. – zajímavý úkaz). Vzhledem k tomu, že jim vůbec nevadilo naše táboření, došli jsme k názoru, že se jedná o Jeho ochranu, snipery rozmisťující se po kopcích.

Telefonicky nám sdělil, že přijde v 12:15 místo původních jedenácti. Teď už je půl jedné a stále nic. Kromě chlebu slíbil i překvápko. Snažíme se uhodnout, co to bude. Manželka? Syn? Tatínek? Bočan? Pečené prase? Štěně? Müsli a kakao? Televize? Vyloučení ze školy?

Ha, Klaus je tu. Přines chleby, banány a buřty. Nadšeně se vrháme na jídlo, neboť nám v průběhu čekání zase pěkně vyhládlo. Bohužel zjišťujeme, že nemáme nic na chleba; nakonec nás zachránil jednou paprikou a česnekem.

Trojrozvodí

Po obědě pokračujeme k prameni Moravy a na vrchol Sněžníku. Šéf má nějak moc energie. Pořád pospíchá. Zastaví se až uprostřed lesa, kde prohlásí, že jsme na evropském trojrozvodí. Je z toho hrozně šťastný. Ve všech učebnicích zeměpisu je totiž napsáno, že toto rozvodí je na vrcholu Králického Sněžníku, což není pravda. Pak jdeme najít tábořiště. Cestou zabil Jakub Sláma ještěřku. Ještěřčin ocas se pak ještě 5 minut hýbal. Šimon měl místo Amálky na chvíli taky jinou hračku.

Asi po 3 km chůze napříč pasekou à la tankodrom jsme našli konečně rovnou louku.

Motopistolník

Když jsme postavili stany a navečeřeli se, přijel ranger. „Co tu děláte, chlapi,“ řekl ranger svým moravským přízvukem. Oficír vybral občanky a odkráčel ke své policistické motorce. Po deseti minutách neustálých narážek na jeho osobu se fízl vrátil a vyzval nás k předložení mapy. Pět minut se mástr přel s motorbikerem, kde je a kde není chráněná krajinná oblast a zda smíme či nesmíme spát na soukromém pozemku, který byl plný chráněných

rostlin. Nakonec boss odjíždí s newshatterhandem k nedaleké značce, která by měla potvrdit nebo vyvrátit naše tvrzení, že spíme mimo CHKO. Přijíždějí a PORGman na nás již z dálky ukazuje zdvižený palec nahoru. Esenbák odjíždí a my jdeme pomalu, ale opravdu pomalu spát. Během večera se Šitky pohádal s Klárou kvůli studentské radě. Ráno je ale vše v pořádku. Nasnídali jsme se, sbalili se (stany a tak...) a vyrazili jsme. Pan ředitel se po chvíli od nás odlučuje a jde pro auto. Potom potkáváme na silnici onoho policistu, který nás chtěl vyhnat, a pak už jen p. p. Klause a jeho modrou pětivérovou, pětipřevodovou a pětiarbagovou felicii, kterou nás pomalu poodvází na nádraží.

Závěr

Jo, dobře, tak ještě něco na závěr. Typického Porgána jistě nezaujme závěr „Bylo to tam skvělý“, i když bylo. Proto na závěr přináším drby. ŠB „neoficiálně“ s AN. ŠK ještě pořád s KŠ. AK a MF to nestihly. MS s JS a rozhodně ne s VK. Tak, a to už je vážně konec.

kolktiv účastníků

Text je spojením zápisů mnoha účastníků této výpravy. Vznikl zapisováním do notýsku jednotlivými osobami bez většího pokusu o kontinuitu, proto se nedivte, že pohlaví a styl autora se v průběhu článku mění.

kompletace & foto
Štěpán Klimeš

Evropské trojrozvodí Baltského, Černého a Severního moře

Knihovna

aneb umučení sv. Terezy
neboli týden pekla, ráje i očiště
(ekumenické vydání)

Na počátku stvořil Krč police a knihy. Knihovna byla pustá a prázdná a nad propastnými místnostmi zela tma. Ale nad ní se vznášel přicházející den.

I řekl Krč: „Bud' světlo!“ A lampy se rozsvítily. Viděl, že je to dobré, a zapnul počítač. A stvořil sobě anděly, aby mu sloužili. A bylo dvanáct, šlo se na kafe, byl den první.

I řekl Krč: „Nahromadte knihy v celek a oddělte je podle témat.“ A tak se stalo. I police označil Krč popiskami a anděly poslal někam. Byl večer a bylo jitro, den druhý.

I řekl Krč: „Hledejte knihy podle autorů, bych ztrestal Božím hněvem hříšníky, kteří knihu nevrátili.“ I andělé se rozešli po širé knihovně a hledali knihy, aby spravedlivý Krčův soud měl dostatek důkazů. Knihovna vydala své knihy - rozmanitou směs Torstu. Krč viděl, že je to dobré, a uvařil andělům kafe. Byl večer, šlo se pařit, a bylo jitro, den třetí.

I řekl Krč: „Dnes musím pracovat někde jinde, takže buďte hodní, andělé, a poslouchajte pana školníka. Dnes je v

plánu meliorace travin.“ A andělé vzali rýče, meliorovali traviny a posmívali se jednomu andělovi, který do dlažby vytesával slovo PORG. Tomu, který později stal se Satanem. Byl večer, dávali německý kriminální seriál, a bylo jitro, den čtvrtý.

I řekl Krč: „Hemžete se knihovnou a najdete knihy s názvy jako Hebrejská člověkologie, 500 pokusů z fyziky, Kapitoly o národním uvědomění či jiné nezařaditelné jevy.“ A andělé se rozprchlí po prostoru a začínali toho mít plné kecky. I Krč si dal nohy na stůl a přečetl si nový Respekt. Byl večer, Krč někde dělal krčvíco, a bylo jitro, den pátý.

I řekl Krč: „Vezměte seminární práce, narvěte jejich názvy do databáze laptopu a vymyslete k nim klíčová slova.“ A jeden obzvláště vyvinutý anděl z kvarty si sedl k počítači a všechno to udělal. Krč viděl, že to je dobré; a jak by nebylo, když ho ten laptop stál osmdesát tisíc. A byl večer, kalumky byly moc dobré, a bylo jitro, den šestý.

I řekl Krč: „Vyděte z knihovny do tem-

ného záhrobí chodby, tam naleznete množství knih, z nich všechna čísla vypíšete a seznamy ty mi odevzdáte.“ I odešli andělé do chodby, vypsalí čísla asi stovky knih a s křídly špinavými od prachu a sazí vraceli se poté zpět. Byl večer, ani se neptejte, co dělali, a bylo jitro, den sedmý.

Tak byla dokončena knihovna se všemi svými knihami. Sedmého dne dokončil Krč své dílo, které konal. A Krč vztáhl ruce a požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré stvořitelské dílo.

I stvořil Modrého Portugala a pil až do rána.

Tereza Langová

Divadelní sezóna a školní rok se chýlí ke konci, výtvarné umění nemá konec nikdy

Ráda bych vás opět upozornila na akce, které stojí za to. Vždy se snažím, abych je sama viděla, ale tentokrát musím otevřít *Ateliér, čtrnáctideník současného výtvarného umění*, protože jsem skoro měsíc byla mimo dění (zásluhou chřipky). Časopis a kuloáry nabízejí:

Sláva barokní Čechie

Asi nejzajímavější výstava poslední doby. Rozložena do několika objektů.

Obrazárna Pražského hradu – Barokní triumfy

Klášter sv. Jiří – Barokní velmoc

Palác Kinských – Život a smrt v baroku

Valdštejnská jízdárna – Svátky baroka

Expozice budou trvat do 28. 10. 2001 – velmi doporučuji.

Deset století architektury

Opět velice rozsáhlá výstava, která nabízí plány, makety... Náročnější vstupné lze využít v několika dnech.

Trvá do 31. 10. 2001 – možná, že je lepší pobíhat po Praze a stavby pozorovat na vlastní oči.

(Na druhou stranu, poznat stavební vývoje za jeden den má asi taky něco do sebe.)

Fotografie

V Rudolfinu probíhá výstava „Současné americké umění“ ze sbírky paní Goetzové z Mnichova. Tato sbírka představuje nadějně mladé výtvarníky, kteří se zabývají instalacemi, projekcí a ostatními soudobými výtvarnými projevy. Koho současné výtvarné trendy zajímají, ať již je má v oblíbě, nebo je chce poznat, tomu výstavu doporučuji.

Romantik Josef Sudek = Galerie Josefa Sudka, Úvoz 24; do 15. 7.

Na závěr slovo k Ateliéru.

Časopis, který se zabývá hlavně současnou tvorbou, přináší kritiky a různé pohledy na proběhlé akce ve výtvarném umění. Předkládá zamyšlení a polemiky. Upozorňuje na nadcházející expozice nejen u nás, ale i ve světě. Představuje umělecké školy a galerie. Má spoustu barevných obrázků. Stojí 32 Kč. Stačí ho jen trochu soustavně sledovat a jste informováni o varu, kterému se říká výtvarné umění.

Jitka Huňková

Přinášíme vám jedinečné počítačové zpracování ukázky z comicsového seriálu *Bůh*. Autory jsme se rozhodli ponechat v anonymitě; po přečtení několika obrázků nejspíš pochopíte proč. Co ale neutajíme je, že seriál vznikl v řadách septimy, a to většinou v první verzi narychlo, při vyučovacích hodinách. Tím je zřejmě dáno i schematické zobrazení postavíček, které je ale využíváno i některými „profesionály“ (např. *RED MEAT* Maxe Cannona, který se *BOHU* občas blíží i v drsnosti humoru – že by inspirační zdroj?). Prosíme čtenáře, aby nebrali žádná „tvrzení“ v seriálu vážně, opravdu se nejedná o vyjádření nějakého názoru. Autorům snad *Bůh* (ten pravý) odpustí – vždyť proč by měli být zatraceni za pouhý comics?!

Konzervativnější čtenáře, kteří se zrovna nechtějí bavit, odkazujeme na intelektuálně obtěžkanější články jinde v časopise. A pokud by se snad někdo při čtení sám před sebou styděl za svůj úsměv, necht si přečte interpretaci, následující po seriálu. Tam jsme přidali trochu té intelektuální obtěžkanosti: intelektuál se tedy dozví, čemu se vlastně smál.

Redakce

„Bůh“ – dílo génia, či vulgární blábol?

Seriál *Bůh* jako vlajková loď absolutního humoru

Předpokládám, že po dočtení uvedených ukávek z *Boha* váš názor osciluje někde mezi naznačenými dvěma polohami. Nejspíše se však řadíte přímo k jednomu z táborů. Pro ty spokojené bych dodal snad jen: Vida, nejste takoví úchylové sami, váš perverzně-absurdní smysl pro humor sdílí alespoň částečně i redaktoři *PORGazeenu*, kteří se rozhodli toto dílo otisknout.

A pro ty, kdo nejsou spokojeni, jsou hrubě nespokojeni nebo dokonce zvažují žalobu:

Zkuste ještě jednou analyzovat, z čeho si vlastně *Bůh* dělá legraci – nikoli z *Boha*, ale z lidské omezenosti, jednou vyjádřené směšným symbolem pro *Boha*, jednou anachronickými „výchovnými“ aktivitami katolické církve, nebo z „překrmenosti“ sexem v dnešním světě.

Vše je, jak uznávám, dotaženo do nej-

absurdnějších důsledků. Jistě, tento styl humoru nesedne každému, je překvapivý a radikální, a může být označen až jako „absolutní humor“. Eva Šťastná (které se to moc nelíbí) naznačila, že se jedná o jakýsi *lartpouarlartismus v humoru* – s tím mohu jen souhlasit, pro pozorovatele z velkého zorného úhlu zde vznikl jakýsi humor pro humor, *humour-pourhumourismus*. Ten ale může, pro ty, kteří nahlédnou za toto pouhé konstatování, znamenat to nejvýstižnější pojmenování popisované skutečnosti, a to formou bryskní myšlenkové zkratky. Rámec „vtipů“ v *Bohu* daleko přesahuje imaginaci drtivé většiny běžných vtipů (nastolujících směšné situace v životě či zesměšňujících blondýny), dovádí ono „zesměšnění“ k pomyslnému vrcholu, který už nelze překročit – sama vtipnost nabývá tvaru vlastní *ideje vtipnosti*. Pak tedy exemplum gratia zdánlivá blasfémie

není už blasfemií, je tu tak vyjádřením své vlastní podstaty, která avšak v absurdních kulisách dochází sama o sobě zesměšnění, a docházíme tedy k pojmenování blasfémie (byť takto originálním způsobem) a ergo k jejímu zesměšnění. Podobnou expresi antagonismem bychom mohli nalézt i při zobrazování dalších témat. Případně drastická forma seriálu je pak neoddelitelnou součástí výpovědi a je bezpodmínečně nutná nejen k dosažení jakéhosi (samozřejmě efemérního) efektu, ale i k samotnému vyjádření (expresi) oné výpovědi.

Ani tak si nemyslím, že by se některým z vás mohl po přečtení tohoto vysvětlení začít seriál líbit. Jen jste dosud po *scale humoris* nevyšplhali na nejvyšší příčku a dosud se bahníte v kalných vodách sitcomů nebo veseloher...

Ondřej Hojda

2

poučné čtení pro všechny

BŮH

© Septima Vás baví

Dnes si povíme
o masturbaci
čili onanii.

Asi víte, co to je a jak
se to dělá a jestli ne,
tak vám to stejně
nevysvětlím, takže
přistupme k hodnocení...

Masturbace, honění,
výchova mladého,
připravování na večer,
vyšvihání, mastění zámku
nebo jakkoli tomu říkáte,
je **ZLO** a kdo to dělá,
bude se smažit v pekle
až do konce věků !!!

... a příště si povíme
něco o **DROGÁCH...**

POUČENÍ: Nechte toho hoši a běžte
si hrát s panenkama !**3**

poučné čtení pro všechny

BŮH

© Septima Vás baví

V dnešním díle si povíme
něco o drogách. Tady na
stole máme pomůcky k brání
heroinu: inj. stříkačku,
svíčku, lžiči, citrón, vodu
a samotný heroin...

Náš kamarád Fred teď pomocí
citrónu a zahřívání heroin
rozpustí na lžiči, nabere jej
do stříkačky, stáhne si ruku,
aby snáze našel žílu a pak si
drogu vpichne přímo do žíly.

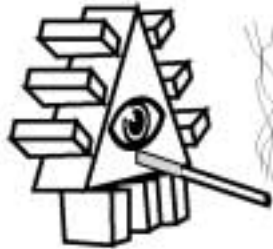
Fred se nám teď bohužel
někam ztratil, takže
nemáme žádnou pointu...

POUČENÍ: DOPLŇTE SAMI !!!Správným řešitelům zašleme
čapku s logem Boha !**4**

poučné čtení pro všechny

BŮH

© Septima Vás baví

Á, vypadá to, že ani Bůh
není dokonalý...

Cože ?! Já
už jsem na
obrazku ?!

Ééé, ehm, mno,
takže pro dnešní
den ten výchovný
seriál...

...odložíme, že...,
eh, ... kašl, kašl...

Jááá, krucifix!

chudý rolník,
kterému spadl
boží vajgl
za krk

... a příště si povíme
o sprostotě a klení

POUČENÍ:

Nepijte vodu na třešně !

5

poučné čtení pro všechny

BŮH

© Septima Vás baví

Takže dnes o sprostotě. Děti!
Nikdy neříkejte vole, krávo,
čárák, zmrď, prdel, kurva,
kunda, buzna, minda, micka, čuromedán,
preat, mrdat, šukat, jebat, leštit
bambus, vyšvihát si pardála, nasrat,
srát, di do hajzlu ty nevymetená pičo,
čorák staženej, voprdat mezi bradavky,
vystříknout si dokafe při snídani,
shodit na sebe něčí pindu, mrdat soba
zezadu do pupíku, vomčít jí proporce,
narazit si babu, nasednout na pindu,
brýle, strkat jí tam učebnici z fyziky,
vojet, voprdět, udělat se při modlení,...

... dát si jí na křeslo, pročesat
chmejří, kaďák, naštěkat do boudy,
vobtáhnout, anál, orál, fekál,
přeblašnout, lízat koule, stíkat,
mastit zámek, kouřít datla, fuck,
vyjebanče, plivniku, kuřbuře,
pičus, kurvomrd, zkurvysyn, magor,
trénovat klacana, udělat si to
gumovou hadicí do zadečku,
pofoukat bolístku, fi'opich, šáhnout
přesně, vochatat kadidla, voser,
námrdec, vyfídit lejstra, pochcat
misu, neudržet to a pustit, šmejď,
zmetek, kripl, idiot, blbounek...

Je to špatné !!

POUČENÍ: Kouření způsobuje nepojistitelné
škody !!

6

poučné čtení pro všechny

BŮH

© Jogurt je zdravý

Bohužel, na náš seriál nám došel negativní posudek z Centra pro výchovu katolické mládeže, které finančně zajišťuje naši redakci...

Slzy. Jestliže nevíte, proč se vzdálenosti mezi kapkami zvětšují, napište nám do redakce a my věnujeme jeden díl rovnoměrně zrychlenému p o h y b u.

Citují: "Seriál používá nepřistojné množství vulgarismů a jeho výchovný smysl se zcela vytrácí. Každý díl proto ode dneška podléhá přísné kontrole CVKM a schválení."

Zařazujeme proto čtení z bible. Římanům 2, 25: "Obřizka má smysl, jestliže zachováš Zákon. Jestliže však zákon přestupuješ, je to, jako kdybys nebyl obřezán. Jestliže naopak ten, kdo není obřezán, zachovává požadavky Zákona, jako kdyby byl obřezán? Ten, kdo není obřezán, ale plní zákon, bude soudcem nad tebou, který s celou svou literou zákona a obřezaností Zákon přestupuješ." DPŘÍŠTĚ NÁM NAPIŠTE, CO SI O TOMTO CITÁTU MYSLÍTE A JAK VÁS TO V ŽIVOTĚ OVLIVŇUJE. NA VAŠE OHLASY SE TĚŠÍME.

BŮH

POUČENÍ:

NEPOKRADEŠ !!! !!!

7

poučné čtení pro všechny

BŮH

© Septima Vás baví

Než přistoupíme ke změnám, které nám doporučilo CVKM, dáváme prostor pro vaše ohlasy k minulému čtení. Pavlík J. z Nudoprd se ptá:

Co je to obřizka?

Pius X. z Říma nám píše:

Z minulého čísla jsem si odnesl jednak nenávisť k zákonům,...

jednak k obřezancům. Biju teď Židy na každém kroku.

Anička z Prahy p í k e :

Jste zmrdl, děte do Hajzlu, pičusové !!!

Dopis Aničku osvědčuje z toho, že nečetla pátý díl. Navíc, jak je patrné z obrázku, nosí brýle, což je také zakázané slovo. No a k těm Židům... Je to prokletí, které vás napil od CENZUROVÁNO ku děj, radě CVKM sa, uėti, vůbec, kejte.

Je to "všiváků, kteří CENZUROVÁNO uí svět. Pli- ně je i br, CVKM hřích. A obřizka, jejich temný rituál, při kterém podřiznou nemluvně. Pápááá...

POUČENÍ:

Nemíchej pivo se zelenou silou !

8

poučné čtení pro všechny

BŮH

© Septima Vás baví

POUČENÍ:

Bůh je věčný.

9

poučné čtení pro všechny

BŮH

© Septima Vás baví

Á, Fred! Konečně ses našel. Kdes byl od 3. dílu, hochu?

Především jsem bral drogy, jmenovitě heroin. Rozhodně jej všem doporučuji, je to opravdu skvělý zážitek.

Ale no tak, tohle je výchovný seriál. To nesmíš říkat. Pojď ke mně, synu, ať ti dám pár přes drážku...

Nechcu.

Zatahuje se. Bůh na mě nemůže!

OMLOUVÁME SE VŠEM ČTENÁŘŮM, BOHUŽEL, OBLOHA JE CELÁ ZATAŽENÁ A POKUD NÁM CHCE BŮH NĚCO SDĚLIT, NENÍ JEJ ANI VIDĚT ANI SLYŠET...

POUČENÍ:

Když je zataženo, můžete si dělat, co chcete.